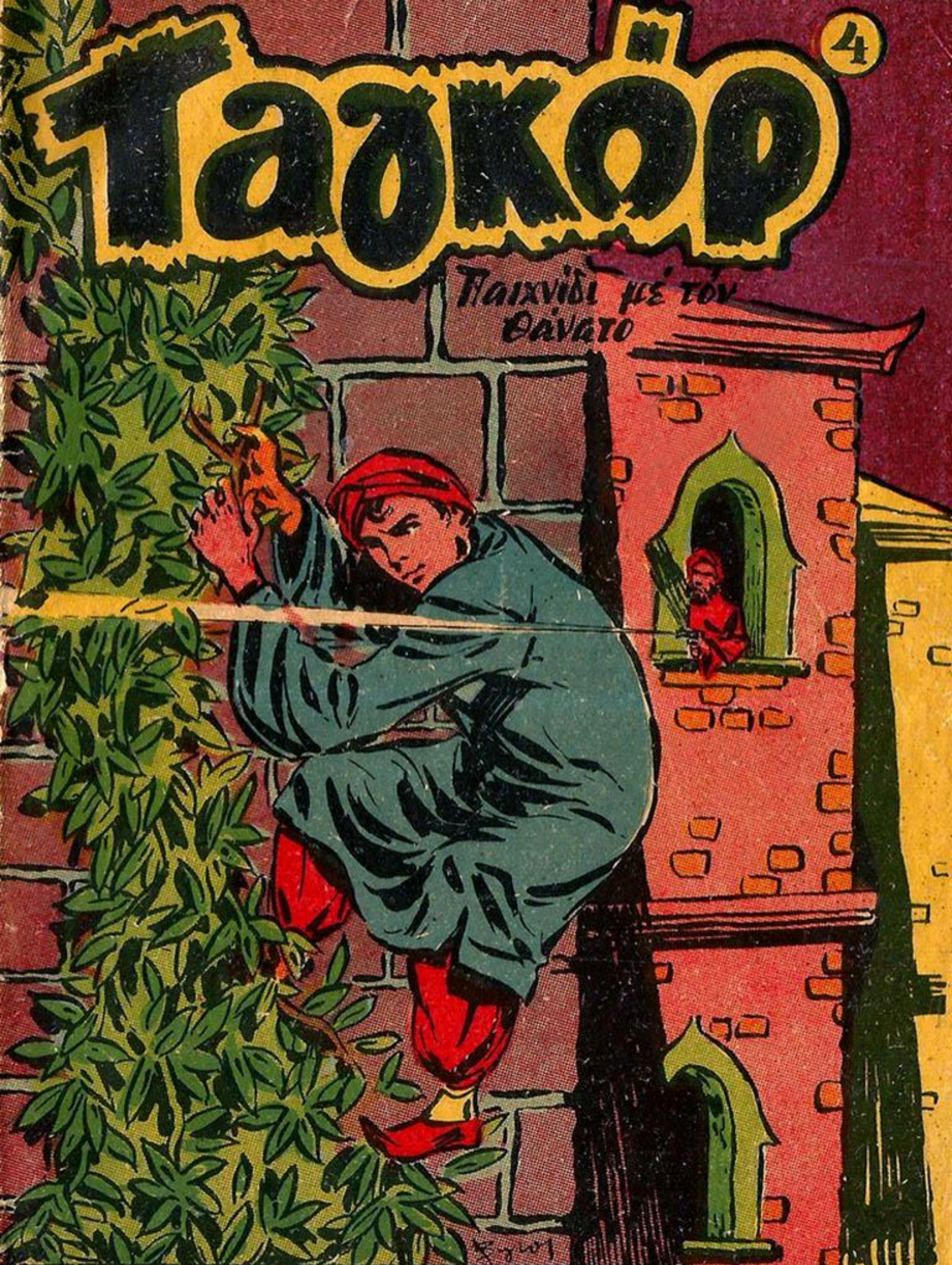

Τασκόρ

Παιχνίδι με τον Θάνατο

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Παιχνίδι με τον Θάνατο

Η ΗΡΩΪΚΗ
ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΑΥΤΗ την κρίσιμη στιγμή, ο θρυλικός Ταγκόρ, το άτρόμητο Έλληνόπουλο, καθώς στέκεται στο κατώφλι και βλέπει την άγριεμένη τίγρη να πλησιάζει το άνυπεράσπιστο κορίτσι, νιαουρίζοντας και δείχνοντας τα άπαίσια δόντια της, νοιώθει τα γόνατά του να λυγίζουν. Το άγριο κι' αίμοβόρο αϊλουροειδές απέχει μονάχα ένα μέτρο από την Ζανγκάρ και δέρνει τον άέρα με την ούρά του. Μ' ένα βήμα μονάχα μπορεί να τη φτάσει, ν' άπλώσει τα νύχια του, να την κομματιάσει, να της χάριση ένα φριχτό θάνατο! Βλέπει το τρομαγμένο πρόσωπο της όμορφης κοπέλλας να μουςκεύη άπ' τον ιδρώτα της άγωνίας και μέσα στα μάτια της ξεχω-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

ρίζει τη φρίκη και την άπόγνωσι (*).

Κι' αυτός είναι εκεί, σχεδόν άοπλος, μ' ένα κοντό μόνο στιλέττο στο χέρι, άνήμπορος να της προσφέρει βοήθεια, γιατί φοβάται πώς αν τρέξει προς το μέρος της τίγρης, αυτό θα γίνη άφορμή να επιταχύνη την επίθεσι του άγριμιού και να φέρη πιο σύντομα το θάνατο στην άγαπημένη του. Και τότε ο Ταγκόρ θυμάται τη ζούγκλα. Τα έξη χρόνια, που έζησε ανάμεσα στα θηρία του δάσους, έρχονται πάλι στο νου του κι' άπό το στόμα του βγαίνει ένας παράξενος χαμηλόφωνος λαρυγγισμός. Ένας λαρυγγισμός όμως που είναι ή σωτηρία της Ζανγκάρ. Γιατι άπότομα ή

(*). Διάβασε το προηγούμενο τεύχος τού 3: «Ο Άσύλληπτος Καβαλλάρης».

τίγρη ξεχνάει τὸ κορίτσι καὶ στρέφει ἀνήσυχη τὸ μεγάλο γατίσιο κεφάλι τῆς πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὰ πράσινα μάτια τῆς καρφώνονται ἀπάνω του. Ὁ Ταγκὸρ βγάζει ἓνα καινούργιο —πιὸ δυνατὸ αὐτὴ τὴ φορά— λαρυγγισμό, πὺ εἶναι μιὰ φανερὴ πρόκλησι πρὸς τὸ θηρίο. Ἡ τίγρη τώρα γυρίζει ὀλάκερη πρὸς τὴν πόρτα, τραβάει πρὸς τὰ πίσω τὰ χεῖλη τῆς καὶ δείχνει τὰ σουβλερά τῆς δόντια. Καμπουριάζει, οἱ τρίχες τῆς ράχης καὶ τοῦ σβέρκου τῆς ἀνασηκώνονται σὰν ἀγκάθια καὶ ξεφυσάει σὰν λυσσασμένη γὰ τα ἀπ' τὰ ρουθούνια τῆς. Τὸ παιδὶ σφίγγει ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὸ μαχαίρι καὶ μένει ἀσάλευτο μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας καὶ περιμένει τὴν ἐπίθεσι. Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ νιαούρισμα γεμίζει τὴν κάμαρα καὶ κάνει τὰ τζάμια νὰ τρέμουν. Στ' αὐτιά τοῦ Ἑλληνόπουλου φτάνει μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ζανγκάρ, πού, ἀκίνητη καὶ στριμωγμένη σὲ μιὰ γωνιά, μαντεύει τὸν φοβερὸ κίνδυνο πὺ τράβηξε ἀπάνω του τὸ ἀτρόμητο ἀγόρι γιὰ νὰ τὴν σώση.

— Ταγκὸρ, προσοχή!, φωνάζει μὲ σπαραγμό.

Ἄλλὰ τὸ παιδὶ ξέρει τί ἔχει νὰ κάνη. Τὸ φοβερὸ αἰλουροειδὲς διαγράφει κιόλας ἓνα τόξο στὸν ἀέρα. Τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρός. Μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ μὲ βγαλμένα ἔξω ἀπ' τὴς βελούδινες θήκες τῶν μπροστινῶν ποδιῶν του τὰ

γαμψὰ του νύχια, ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του σὰν βολίδα. Αὐτὸ τὸ μισὸ δευτερόλεπτο πὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἓνα παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο! Ὁ Ταγκὸρ σκύβει καὶ κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐτσι, βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ ἀγριμιοῦ. Ταυτόχρονα ὑψώνει τὸ ὦπλισμένο του χέρι καὶ ἡ κοφτερὴ ἀτσάλινη λεπίδα καρφώνεται στὸ μέρος τῆς καρδιάς του. Ἡ τίγρις ὅμως δὲν σταματάει. Συνεγίζει τὸ ταξίδι τῆς στὸν ἀέρα, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ ἴδιο μὲ μιὰ αὐτοκτονία. Γιατὶ τὸ μαχαίρι μένει ἀκίνητο στὸ σιδερένιο χέρι τοῦ παιδιοῦ καὶ ἡ κοιλιά τῆς σκίζεται ἀπὸ τὴ μιὰ ἕως τὴν ἄλλη τῆς ἄκρη, καθὼς σέρνεται ἀπάνω στὴν κοφτερὴ αἰχμὴ του. Τὴν ἐπόμενη στιγμή, μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι τὸ ἄφοβο Ἑλληνόπουλο κάνει ἓνα πλάγιο βῆμα καὶ μισὸ μέτρο πιὸ κεῖ πέφτει μ' ἓνα δυνατὸ βρόντο στὸ πάνωμα τὸ θηρίο, οὐρλιάζοντας, ἀλλὰ ἀνίκανο νὰ βλάβη πιά. Τινάζει τὰ πόδια καὶ ξεψυχάει μέσα στὸ αἷμα του.

Ὁ Ταγκὸρ τρέχει κοντὰ στὴ Ζανγκάρ. Τὸ κορίτσι ὠχρὸ ἀπ' τὸ φόβο, μὲ κομμένη ἀνάσα, ρίχνεται ἀπάνω του. Κρύβει τὸ πρόσωπό τῆς στὸ στήθος του καὶ κλαίει ἀπὸ χαρά. Τὸ Ἑλληνόπουλο τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι πιά, Ζανγκάρ!, τῆς λέει.

Μά, καθὼς ρίχνει ἓνα βλέμμα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, βλέπει κάτι πὺ τὴν κάνει ν' ἀ-

νατριχιάση. Μιά μικρή γλώσσα φωτιάς σέρνεται γοργά στο χώμα. Είναι μια φλόγα που περπατάει κι' όλο ζυγώνει περισσότερο πρὸς τὸ σπίτι. Δὲ χρειάζεται πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ. Οἱ κακοῦργοι, που ὠργάνωσαν τὴν δολοφονικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον του, ἐκείνοι που στείλανε μέσα στὴ νύχτα τὴν πεινασμένη τίγρη νὰ κατασπαράξῃ τὴ Ζανγκάρ, ἔχουν προετοιμάσει καὶ τρίτο χτύπημα. Ἐπιχειροῦν ν' ἀνατινάξουν τὸ σπίτι στὸν ἀέρα μὲ δυναμίτη!

Τὸ παιδὶ κινεῖται μὲ μιὰ κεραυνοβόλα ταχύτητα. Τινάζεται ἀσυγκράτητο ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἔχοντας καρφωμένο τὸ βλέμμα στὴ φόβερὴ φλόγα που ἀπειλεῖ νὰ στείλῃ στὸ θάνατο τὸν μαχαραγιὰ Νιρούκτα καὶ τὴν ἀκολουθία του, που κοιμοῦνται ξέγνοιαστοὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἀντιληφθῆ ἀκόμα τὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς νύχτας αὐτῆς.

Ὅμως, καθὼς σαλτάρει καὶ νοιώθει τὰ πόδια του ν' ἀκουμποῦν στὸ ἔδαφος, δέχεται ἕνα φοβερὸ κτύπημα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ναντίρ - Χό, αὐτὸς που ἀναψε τὸ φυτῆλι τῆς καταστροφῆς, ἔχει καθυστερήσει κάπως. Τὸν βλέπει καὶ τοῦ καρφώνει ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του στὸ κεφάλι κι' ὕστερα χάνεται στὸ σκοτάδι.

Τὸ παιδὶ πέφτει μὲ τὰ μοῦτρα στὸ χώμα καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν παράξενες χρω-

ματιστὲς ἀστραπές. Αἰσθάνεται νὰ ζαλίζεται καὶ νὰ χάνη τὶς αἰσθήσεις του. Ἕνας φοβερὸς πόνος τὸν βασανίζει καὶ νοιώθει σὰν νὰ κατακυλάει σ' ἕνα σκοτεινὸ βάραθρο.

— Ζανγκάρ!, ψελλίζει ζητῶντας βοήθεια. Ζανγκάρ!

Ἄλλὰ ἡ κοπέλλα δὲν τὸν ἀκούει. Ἐχει δὴ ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν δολοφονικὴ ἐπίθεσι καὶ νομίζει πὼς τὸ τολμηρὸ παιδὶ εἶναι νεκρό. Καί, καθὼς εἶναι ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, που πέρασε πρὶν μὲ τὴν τίγρη, σωριάζεται λιπόθυμη στὸ πάτωμα!

Ὁ Ταγκὸρ καταλαβαίνει τώρα, καθὼς δὲν παίρνει ἀπάντησι, πὼς κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του! Ἄν λιποθυμήσῃ κι' αὐτός, ὅλα σὲ λίγο θὰ γίνουν στάχτη καὶ ἐρείπια! Κι' ἡ μικρὴ γλώσσα φωτιάς ὅλο σέρνεται στὸ χώμα καὶ κάθε δευτερόλεπτο που περνάει ζυγώνει καὶ περισσότερο στὶς δέσμες τοῦ δυναμίτη. Τὸ βλέμμα του καρφώνεται μὲ ἀγωνία στὸ φυτῆλι, που καίγεται...

— Θεέ μου, βοήθησέ με!, παρακαλεῖ.

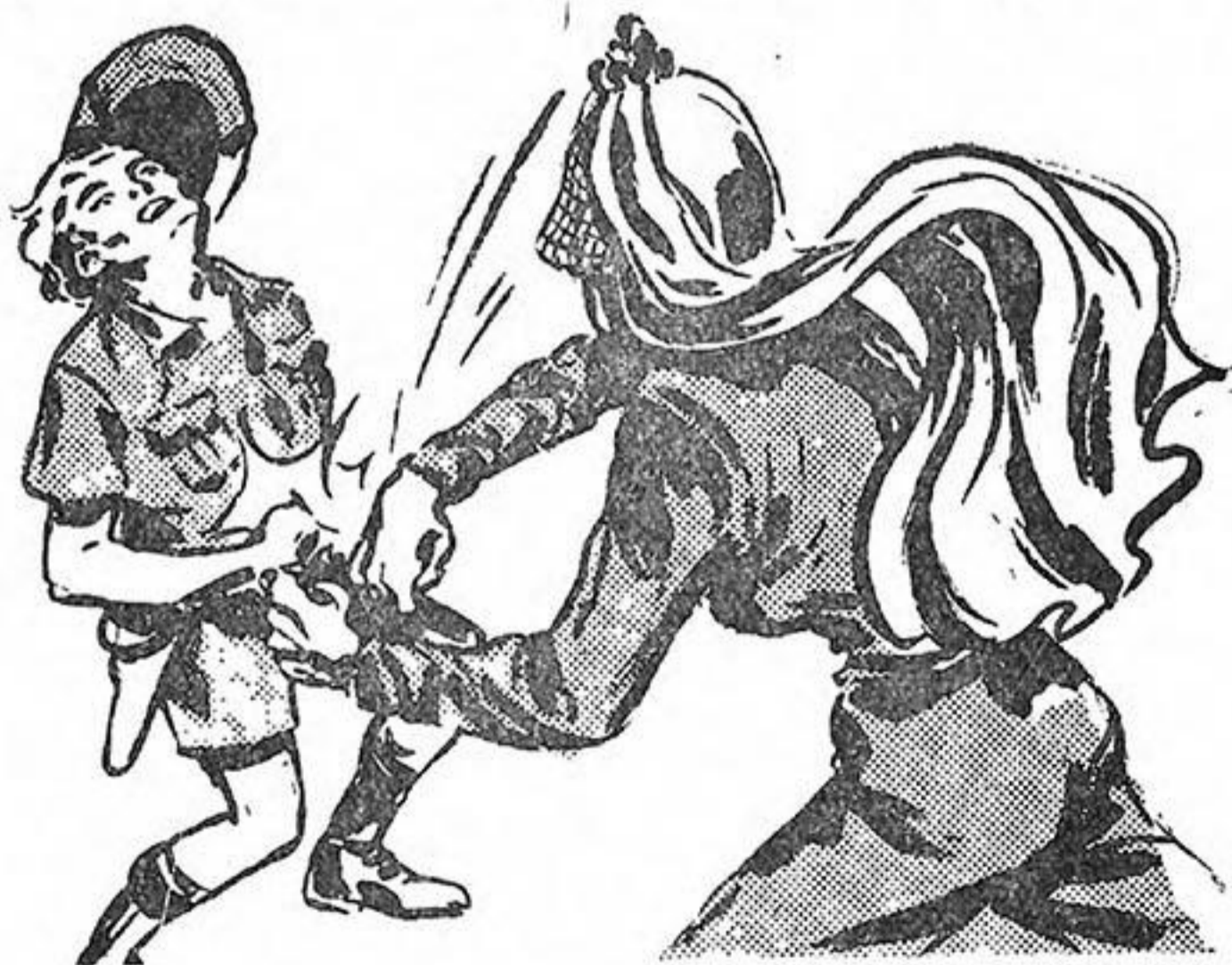
Καὶ βάζει σὲ κίνησι τὶς τελευταῖες δυνάμεις που τοῦ ἀπομένουν. Ἡ κάθε ἴνα τοῦ κορμιοῦ του τεντώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ γλυστράει ἀργά, μὲ δυσκολία, πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιάς, ἀγκομαχῶντας. Μονάχα τρία μέτρα τὸν χωρίζουν, μὰ αὐτὴ ἡ ἐλαχίστη ἀ-

πρόστασι του φαίνεται τεραστία. Σέρνεται με την κοιλιὰ σαν ένα πληγωμένο αγρίμι και κόμποι ιδρώτα κατρακυλούν από το γεμῶτο θολὰ σύννεφα μέτωπό του... Τώρα, δὲν τὸν χωρίζουν παρὰ δυὸ μονάχα μέτρα. Ἀλλὰ καὶ οἱ δυναμίτες δὲν ἀπέχουν περισσότερο ἀπὸ τὴ μικρὴ κοκκινοκίτρινη φλόγα, πού προχωρεῖ γοργά. Μιὰ προσπάθεια ἀκόμα. Μερικὲς κινήσεις ἀπελπισμένες. Πρέπει νὰ προφτάση! Τὸ ἥρωϊκὸ παιδὶ αἰσθάνεται μιὰ φοβερὴ ἐξάντλησι, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἀγῶνα. Στὰ χέρια του κρέμεται ἡ ζωὴ τῶσων ἀνθρώπων!

Σφίγγει τὰ δόντια καὶ σέρ

νεται. Μισὸ μέτρο. Λίγο ἀκόμα. Φτάνει. Ἐφτασε! Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνησι πέφτει ἀπάνω στὸ φυτῆλι πού καίγεται. Τὸ στήθος του πιέζει τὴ μικρὴ φλόγα. Ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ μυρουδιά καμένης σάρκας. Νοιώθει τὸ φοβερὸ κάψημο. Δαγκώνει τὰ χεῖλη γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση ἀπὸ τὸν πόνο. Ἀλλὰ δὲ σαλεύει. Μένει ἐκεῖ σκεπάζοντας μὲ τὸ στήθος του τὸ φυτῆλι. Ἡ μικρὴ φλόγα σβύνει καὶ ὁ Ταγκόρ, ἐξαντλημένος τώρα ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Ναντίρ - Χὸ καὶ οἱ ληστές συνένοχοί του, μάταια περιμένουν ἀπὸ μακριὰ, στὸ ἀπέναντι λόφο, ν' ἀντικρύσουν

Καὶ ξαφνικὰ ἡ δούλη... τοῦ Θεοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ Μάξγουελ.

Ὁ Γκάλεμ δίνει τὸ σταυρὸ του στὸ Ταγκόρ γιὰ νὰ τὸν προστατεύει ἀπὸ τοὺς κινδύνους.

τὴν ἔκρηξι. Τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὴν αὐτοθυσία του ματαιώνει τὴ μεγάλη καταστροφή.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ
ΣΤΟ ΜΠΕΝΑΡΕΣ

ΠΕΡΑΣΑΝ κάμποσες μέρες χωρὶς κανένα ἄλλο ἐπεισόδιο. Ὁ γίγαντας Μαλαμπάρ ἀρχίζει νὰ στενοχωριέται. Μάταια ὁ πελώριος φίλος του, ὁ ἐλέφαντας Νουρεντίν, προσπαθεῖ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Ἔχει γίνῃ πολὺ μελαγχολικός.

— Μούδιασα, Ταγκόρ, λέει στὸ παιδί. Μὲ τρώνε... τὰ χέρια μου! Βαρέθηκα νὰ κάθουμαι... ἄνεργος!

— Ὁ Γκάλεμ εἰδοποίησε

τὸ μαχαραγιά πὼς θὰ μᾶς κἀνὴ μιὰ ἐπίσκεψι σήμερα, λέει τὸ παιδί. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ μᾶς βρῆ δουλειά. Ἄλλωστε, μᾶς τὸ εἶπε τὴν τελευταία φορὰ πού τὸν εἶδαμε. Ἔχει ἔτοιμη μιὰ δύσκολη ἀποστολὴ νὰ μᾶς ἀναθέσῃ.

Κατὰ τὸ σούρουπο τῆς ἴδιας μέρας, ἔρχεται πραγματικὰ στὴν ἐπαυλὶ τοῦ Νιρούκτα ὁ Γκάλεμ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος — αἰνίγμα, γιὰ τὸν Ταγκόρ, ἔχει παρέα δυὸ ὀπλισμένους καβαλλάρηδες, πού ἀνήκουν στὴ μυστικὴ στρατιὰ τῶν «Ἐλευθέρων Ἰνδῶν». Τὸ πρόσωπό του εἶναι ὅπως πάντα σκεπασμένο μ' ἓνα καρῶ μαντήλι, πού ἀφήνει δυὸ μικρὰ ἀνοίγματα στὸ ἐπάνω του μέ-

ρος για να βλέπη. Ὁ μαχα-
ραγιάς τὸν ὑποδέχεται ἐγκάρ-
δια. Ὁ Μαλαμπάρ δὲν μπορεῖ
να κρύψη τὴ χαρά του κι' ὁ
Ταγκόρ τοῦ σφίγγει θερμὰ τὸ
χέρι. Τῆς Ζανγκάρ τὸ πρόσω-
πο ἀστράφτει ἀπὸ θαυμασμό,
καθὼς βλέπει αὐτὸν τὸν μεγα-
λόσωμο ἄντρα ποὺ διευθύνει
τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἄγ-
γλων γιὰ ἀπελευθέρωσι τῆς
πατρίδας τους ἀπ' τὸν ἀποικια-
κὸ ζυγὸ. Ὁ Γκάλεμ ἀλλά-
ζει μερικὲς κουδέντες μὲ τὰ
παιδιά, ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὴς
δυὸ τρύπες τοῦ μαντηλιοῦ
τὰ σκούρα μάτια του φαίνον-
ται ἀνήσυχα.

— Συμβαίνει τίποτα, Γκά-
λεμ; ρωτᾷ τὸ παιδί.

— Ἐτοιμάσου γιὰ μιὰ δύ-
σκολη δουλειά, Ταγκόρ!, λέει
σοβαρὰ ἐκεῖνος. Τί λές; Ἔ-
χεις κουράγιο ν' ἀναιμετρη-
θῆς ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ τοὺς
Ἑγγλέζους;

— Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ὅλα!,
λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Γκάλεμ τοῦ χαϊδεύει τὰ
μαλλιά. Τούτη ἡ χειρονομία
εἶναι γεμάτη τρυφερότητα καὶ
στοργή. Τὸ παιδί προσέχει
πὼς τρέμει τὸ χέρι του, κα-
θὼς τὸν χαϊδεύει.

— Ἐν τάξει, Ταγκόρ! Τὴν
περίμενα αὐτὴ τὴν ἀπάντησι,
λέει συγκινημένος.

Ἔστερα, ὁ Νιρούκτα κι' ὁ
Γκάλεμ κλείνονται μόνοι σὲ
μιὰ κάμαρη καὶ κουβεντιάζ-
ζουν χαμηλόφωνα ἀρκετὴν ὥ-
ρα. Ἐπειτα, καλοῦν τὸν Ταγ-
κόρ καὶ τὸν Μαλαμπάρ.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πάτε
στὸ Μπενάρες, λέει σοβαρὰ

ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκεπασμέ-
νο πρόσωπο.

— Στὸ Μπενάρες; κάνει
ξαφνιασμένος ὁ Ταγκόρ.

— Ναί. Ἐκεῖ σὲ λίγες μέ-
ρες ἀρχίζουν οἱ γιορτὲς τοῦ
Σιβᾶ. Ἐνα ἑκατομμύριο Ἰν-
δοὶ θὰ μαζευτοῦν ἀπ' ὅλες τὴς
ἄκρες τῆς χώρας νὰ κάνουν
τὸ λουτρό τους στὸν Ἱερὸ
Γάγγη καὶ νὰ προσευχηθοῦν.
Ἐκεῖ θᾶναι καὶ ὁ μέγας
Γκάντι (*), ποὺ τὸν κρατᾶνε
κατὰ ἕνα τρόπο αἰχμάλωτο οἱ
Ἄγγλοι. Φαινομενικὰ βέβαια
ὁ Γκάντι εἶναι ἐλεύθερος.
Στὴν πραγματικότητά ὅμως,
κάθε κίνησί του παρακολουθεῖ-
ται ἄγρυπνα ἀπὸ ἕνα πλῆθος

(*) Κατὰ τὸν πρῶτο παγκό-
σμιο πόλεμο, τὸ 1914, ἕνα ἑκα-
τομμύριο Ἰνδοὶ πολέμησαν στὸ
πλευρὸ τῶν Ἄγγλων, ἀφοῦ πήραν
ρητὴ ὑπόσχεσι ὅτι, ἔστερα ἀπὸ
τὸν πόλεμο, θὰ ἐδίδοτο στίς Ἰν-
δίες πολιτικὴ ἐλευθερία, κατὰ τὸ
δόγμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν
λαῶν. Ἡ ὑπόσχεσις ὅμως αὐτὴ
δὲν τηρήθηκε καὶ ἀπὸ τὸ 1919 ὁ
μέγας Ἰνδὸς φιλόσοφος καὶ
πατριώτης Μαχάτμα Γκάντι ἐκή-
ρυξε τὴν «παθητικὴ ἀντίστασι»
ἐναντίον τῶν Ἄγγλων κατακτη-
τῶν. Ἀκολούθησαν αἱματηρὲς ἐ-
ξεγέρσεις. Πολλὲς χιλιάδες θύμα-
τα ἀόπλων Ἰνδῶν σημειώθηκαν.
Ἀλλὰ ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἀποτί-
ναξι τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ δὲν
σταμάτησε. Ὁ Γκάντι συνελήφθη
πολλὲς φορές, ἀλλὰ οἱ Ἄγγλοι,
ἐπειδὴ εἶχε μιὰ τεραστίαν ἐπιρ-
ροὴ στὸ λαό, δὲν τόλμησαν νὰ τὸν
ἐκτελέσουν. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ
1930 στὴ Λαχώρη ἐγίνε ὑπὸ τὴν
προεδρίαν τοῦ Γκάντι τὸ Πανινδι-
κὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖο ἔλαβε
ρητὴ ἀπόφασιν γιὰ τὴν ἀπελευθέρ-
ωσιν τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ ἴδιος ὁ
Γκάντι ἐπέδωκε στὸν ἀντιβασι-
λέα τὸ σχετικὸν τελεσίγραφον. Δό-
θηκαν ὑποσχέσεις, ἀλλὰ καὶ πάλι
τίποτα δὲν ἐγίνε. Ἔστερα

κατασκόπων που τον τριγουρίζουν. Υπάρχει ένας άορατος κλοιός γύρω του, που πρέπει να τον σπάσης, Ταγκόρ, και να πλησιάσης τον Γκάντι. Θα τον συναντήσης και θα του δώσης αυτό το γράμμα. 'Απ' τήν απάντησι που θα πάρης θα εξαρτηθούν πολλά πράγματα.

Ο Γκάλεμ δίνει στο παιδί το γράμμα. Είναι ένας μικρός φάκελλος σφραγισμένος με βουλοκέρι. Το 'Ελληνόπουλο τον κρύβει στο σαρίκι του.

— Αυτό το γράμμα θα φτάση στα χέρια του Γκάντι, λέει. 'Εκτός αν πεθάνω! Πότε φεύγουμε για το Μπενάρες;

— Μπορείτε να φύγετε κι' απόψε. Θα αποφύγετε να χρησιμοποιήσετε τον σιδηρόδρομο. Οί 'Εγγλέζοι κάνουν έλεγχο σ' όλους τους σταθμούς. Θα χρησιμοποιήσετε άλλο να. 'Ετσι θ'άσαστε πιο ασφαλείς.

— Ήταν πάντα το όνειρό μου να κάνω ένα μπάνιο στον ιερό Γάγγη, λέει ο Μαλαμπάρ αναστενάζοντας. Τώρα μ' αυτό το ταξίδι μου δίνεται ή ευκαιρία να εξασφαλίσω μια θέση στον Παράδεισο...

Οί προετοιμασίες γίνονται βιαστικά κι' ύστερα από δυό ώρες όλα είναι έτοιμα. Ο Ταγκόρ αποχαιρετάει με συγκίνησι τον Νιρεύκτα, την Ζανγκάρ καὶ τον Γκάλεμ. Ο Μαλαμπάρ ασπάζεται πρυφερά

ἀπ' αὐτά. ἡ ἐπανάστασις γενικεύτηκε. Τότε μπήκε στο πλευρό του Γκάντι ὁ μαγαραγιᾶς Νιρούκτα, που ὠργάνωσε μαζί με τον Γκάλεμ τον τακτικὸ ἐπαναστατικὸ στρατό.

τον φίλο του τον Νουρεντίν, τον ἑλέφαντα.

— Θα γυρίσω σύντομα, σκύβει καὶ τοῦ λέει στ' αὐτὸ καθὼς τὸ μεγάλο παχύδερμο γονατίζει. Πρόσεξε μὴ βάλῃς χέρι στὰ βαρέλια μὲ τὸ κρασί μονάχος σου, γιατί θα τὰ χαλάσουμε, Νουρεντίν (*). Να τὸ ξέρης!

Ο ἑλέφαντας καταλαβαίνει καὶ δίνει μιὰ γερὴ καμουτσικιά μὲ τὴν προβοσκίδα του στὰ ψαχνὰ τοῦ γίγαντα.

— Γρρρ!, κάνει σὰν λὰ λήη: Θα σὲ περιμένω νὰ τὰ κοπανήσουμε πάλι μαζί. 'Αλλὰ μὴν ἀργήσης!

— Δὲν θ' ἀργήσω φίλε! 'Αλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βαρᾶς κιόλας!

Ο Γκάλεμ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Ταγκόρ.

— Καλὴ τύχη! τοῦ λέει. Ο Θεὸς νὰ εἶναι μαζί σου.

Κι' ὕστερα καθὼς μιλάει ξεκουμπώνει τὸ πουκάμισό του. Βγάζει τὸν μικρὸ σταυρὸ μὲ τὴν χρυσὴ ἀλυσιδίτσα που εἶναι κρεμασμένος στὸ στήθος του καὶ τὸν δίνει στὸ παιδί.

— Πέρασε στὸ λαιμό σου αὐτὸν τὸν σταυρὸ, Ταγκόρ, τοῦ λέει. Θα σὲ προστατέψῃ ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους.

Τὸ 'Ελληνόπουλο παίρνει τὸ σταυρὸ μὲ συγκίνησι.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γκάλεμ, λέει. Αὐτὸς ὁ σταυρὸς θα μὲ κἀνῃ νὰ σ' ἔχω πάντα στὸ νοῦ μου.

Περνάει τὴν χρυσὴ ἀλυσίδα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος «Ὁ ἀσύλληπτος Καβαλλάρης».

στο λαιμό του και σαλτάρει
στ' άλογο.

— Καλήν άντάμωσι! Φωνά
ζει...

— Να μου προσέχετε τόν
Νουρέντιν! λέει ο Μαλαμπάρ.

Και οί δυο καβαλλάρηδες
άρχίζουν να καλπάζουν μέσα
στή νύχτα. Κατηφορίζουν
στην πλαγιά του λόφου, περ-
νούν μερικά μονοπάτια και
βγαίνουν στο μεγάλο δημόσιο
δρόμο.

— Πρόσεξες κάτι; ρωτάει
άπό λίγο ο γίγαντας.

— Τί;

— Τόν Γκάλεμ. Καθώς σου
έδινε τόν σταυρό, έκλαιγε. Εί-
δα τὰ μάτια του γεμάτα δά-
κρυα μέσα άπό τις δυο τρύ-
πες του μαντηλιού, που του

σκεπάζει τόν πρόσωπο. Δεν
ναι μυστήριο;

—Ναί. Είναι ένα μυστήρ
αυτός ο άνθρωπος!, λέει
'Ελληνόπουλο κι' αναστενάξ
Για μένα είναι ένα ανεξήγη
αίνιγμα. Έχω τήν έντύπω
πως τόν ξέρω πριν άπό πο
λά χρόνια. Η φωνή του,
παραρσιαστικό του, οί κιν
σεις του. Όλα μου θυμίζο
κάτι παληό και άόριστο. Κ
όμως δέ μπορώ να θυμηθ
που και πότε ξανακουβέντι
σα μαζί του!

Καθώς μιλάει όμως, γυρ
ζει άπότομα προς τὰ πίσ
και κρατάει τὰ γκέμια του
λόγου του. Τό ίδιο κάνει κι'
Μαλαμπάρ.

— Κάποιος έρχεται τόν κ

Ταμπουρωμένος σε μιá γωνιά ο Ταγκόρ κόβει τόν δρόμο τών
"Αγγλων που έπιτίθενται.

— Ψηλά τὰ χέρια! διατάζει ὁ Μαγουελ.

τόπι μας, λέει τὸ παιδί. Μᾶς ἀκολουθεῖ καλπάζοντας.

Παραμερίζουν καὶ στέκουν στὴ σκιά, στὴν ἄκρη τοῦ δρομου. Ἀφουγκράζονται καὶ περιμένουν. Ἀπὸ μακριὰ τώρα ξεχωρίζουν τὸν καθαλλάρη, πὺ τρέχει σὰ σίφουνας κι ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἄν εἶναι κανένας Τέγκ μουγγρίζει ὁ γίγαντας καὶ σφίγγει τὸ μαχαίρι του, θὰ τὸν στείλω χωρὶς κεφάλι στὸν ἀφεντικό του τὸν Ναντίρ-Χύ.

Ὁ Ταγκὸρ δὲ μιλάει. Προσπαθεῖ νὰ διακρίνει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καθαλλάρη που πλησιάζει. Ἐκεῖνος φτάνει κοντὰ τους καί, παραξενεμένος πὺ δὲν τοὺς βλέπει, σὶα ματάει καὶ ρίχνει ματιές γύ-

ρω του. Τώρα ὁ Μαλαιμπάρ δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὺς εἶναι κάποιος Τέγκ πὺ τοὺς παρακολουθεῖ καὶ μουντάρει σὰν πάνθηρας.

— Ἀπάνω τὰ χέρια, ληστή!, οὐρλιάζει.

Ὁ καθαλλάρης γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ μιὰ γυναικείσ διαπεραστικὴ κραυγὴ ἀκούεται. Ὁ γίγαντας αἰσθάνεται σὰν νὰ ἔπεσε ἓνα ὀλάκερο βουνὸ στὸ σβέρκο του καὶ ζαλίζεται. Ἐχει ἀναγνωρίσει αὐτὴ τὴ φωνή.

— Ἡ Ζανγκάρ!, ξεφωνίζει τὴν ἴδια στιγμὴ σὰν παιδί καὶ τρέχει κοντὰ της.

Εἶναι πραγματικὰ ἡ μοναχοκόρη τοῦ Νιρούκτα, ἡ ὁμορ-

φη κοπέλλα, που τους είχε πάρει τὸ κατόπι.

— Τί τρέχει, Ζανγκάρ; ρωτάει ἀνήσυχα τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Τίποτα τὸ σοβαρό, λέει ἐκείνη προσπαθώντας νὰ χαμογελάσει γιατί δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο της. Ἀποφάσισα νὰρθῶ μαζί σας. Ἄφησα ἓνα γράμμα στὸν πατέρα καὶ σὰς πῆρα τὸ κατόπι. Θὰ πάμε μαζί στὸ Μπενάρες...

— Αὐτὸ δὲ γίνεται!, γκρινιάζει ὁ Μαλαμπάρ. Τὰ καλά κορίτσια κάθονται φρόνιμα σπῖτι τους καὶ δουλεύουν τὸν ἀργαλειό. Θὰ σὲ πάω πίσω στὸν μαχαραγιά.

Τὴν ἴδια γνώμη ἔχει καὶ ὁ Ταγκὸρ καὶ γίνεται ἓνας... τρικούβερτος καυγᾶς στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἀλλὰ στὸ τέλος τὸ παιδί καὶ ὁ γίγαντας, που ἔχουν παλέψει χίλιες φορές μὲ τὸ θάνατο κι' ἔχουν κατατροπώσει ἑκατοντάδες ἀντρες, δὲν τὰ βγάζουν πέρα μ' αὐτὸ τὸ ζόρικο κορίτσι καὶ ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν. Παίρνουν μαζί τους τὴν Ζανγκάρ καὶ συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους.

ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ!

ΕΙΝΑΙ πραγματικὰ ὅπως τοὺς τὰ εἶπε ὁ Γκάλα. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες που φτάνουν βρίσκουν στὸ Μπενάρες γεμάτο κόσμο. Στὴν παλιὰ αὐτὴ πολιτεία, που φτάνουν βρίσκουν στὸ λιβάδες χρόνια, πρὶν ἀκόμα

χτιστοῦν ἡ Ἀθήνα κι' ἡ Ρώμη ἔχουν φτάσει ἀπὸ ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ νωριὰ τῶν Ἰνδῶν ἑκατοντάδες χιλιάδες πιστῶν νὰ προσκυνήσουν τις 1500 ἐκκλησίες της καὶ νὰ πλύνουν τὸ κορμί τους στὰ ἱερὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Γάγγη. Κι' ἂν ἦταν μονάχα ἡ πελκοσμία, πάει καλά. Ἀλλὰ εἶναι καὶ οἱ... ἀγελάδες που ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία. Οἱ ἀγελάδες εἶναι ἓνα ἱερὸ ζῶο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανέναν νὰ τὸ στενοχωρήσει. Γυρίζουν λοιπὸν ἀνάμεσα στοὺς στενοὺς δρόμους, ἀνεβαίνουν στὰ πεζοδρόμια, τσαλαπατοῦν τοὺς ἀπρόσεχτους καὶ ὅλοι ὑποχωροῦν μπροστὰ τους...

— Ἔτσι μοῦρχεται νὰ... ἀσεβήσω!, γκρινιάζει ὁ Μαλαμπάρ καθὼς κάθε τόσο μιὰ μαύρη ἢ κριζόμαυρη ἀγελάδα τοῦ κόβει τὸ δρόμο. Θὰ τῆς δώσω κουτουλιὰ που θὰ πικραπνός!

— Κράτησε τὴν ὄρεξί σου!, τοῦ λέει χαμογελώντας τὸ παιδί. Ἴσως χρειαστῆ νὰ κουτουλήσης ἀργότερα τίποτα Ἑγγλέζους. Κύτταξε ἐκεῖ!

Ὁ γίγαντας γυρίζει κατὰ τὸ μέρος που τοῦ δείχνει ὁ Ταγκὸρ καὶ χάνει τὸ κέφι του. Ἐκατὸ μέτρα μακριὰ τους, περνάει ἓνας Ἀγγλος ἀξιωματικός. Φοράει ἀνοιχτὸ πουκάμισο, κοντὸ πανταλονάκι καὶ κάσκα. Στὴ μέση του κρέμονται δυὸ περιστροφά.

— Ὁ... Μάξγουελ!, γρυλλίζει.

— Ναί. Ὁ Μάξγουελ!,

λέει τὸ παιδί. Ὅπως βλέπεις λοιπόν, πρέπει νὰ προσέχουμε καὶ νὰ μὴν κάνουμε φασαρίες. Πρῶτα, πρέπει ν' ἀνταμώσουμε τὸν Γκάντι κι' ὕστερα ἔχουμε καιρὸ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα. Εὐτυχῶς δὲ μᾶς εἶδε.

— Πηγαίνει σ' ἓνα γκάτ, (*) λέει ὁ γίγαντας πού τὸ παρακολουθεῖ μετὴν ἄκρη τοῦ

(*) Τὸ Μπενάρες πού θεωρεῖται ἱερὰ πόλις ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς γιὰτὶ ἐκεῖ πρὶν 2.500 χρόνια ἐκήρυξε ὁ Βούδδας, εἶναι γτισμένο στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Γάγγη ποταμοῦ. Ἡ ὄχθη αὐτὴ εἶναι ἀπόκρημνη, ἀντίθετα μετὴν ἀπέναντι, τὴ δεξιὰ ὄχθη, πού ἀρχίζει ἀπὸ μιὰν κίτρινη ἀμμουδιά. Οἱ δυὸ ὄχθες συνδέονται μετὰ μιὰ γέφυρα, πού ξεπερνάει σὲ μῆκος τὸ ἓνα χιλιόμετρο, γιὰτὶ τὸ φάρδος τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι 725 μέτρα. Στὴν ἀριστερὴ λοιπὸν ὄχθη τοῦ Γάγγη εἶναι τὰ «γκάτ». Τὰ γκάτ εἶναι πέτρινες σκάλες, πού ἀρχίζουν ἀπὸ ψηλὰ καὶ φτάνουν ὡς μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Ὑπάρχουν ἀμέτρητα γκάτ σὲ ὅλο τὸ μῆκος πού πιάνει τὸ Μπενάρες πλάι στὴν ἀριστερὴ ὄχθη. Ἀπὸ τίς σκάλες αὐτὲς κατεβαίνουν οἱ πιστοὶ καὶ βυθίζονται ὡς τοὺς ὤμους στὸ ποτάμι καὶ προσεύχονται ρίχνοντας λουλούδια στὸ νερό. Ἡ προσευχὴ αὐτὴ μέσα στὸν Γάγγη μπορεῖ νὰ κρατήσῃ μιὰ ὥρα, ἀλλὰ καὶ μιὰ βδομάδα! Οἱ πιὸ φανατικοὶ μένουν στὸ νερὸ χωρὶς τροφὴ μέχρις ὅτου καταλάβουν πῶς γάνουν τίς αἰσθήσεις τους. Οἱ ἄντρες φοράνε μακριὰς ρόμπες. Ἄσπρες οἱ φτωχοί. Οἱ πιὸ πλούσιοι χρώματιστές. Οἱ γυναῖκες φοράνε ἓνα σαοί, ἓνα κομμάτι δηλαδὴ πού τοὺς σκεπάζει μόνο τὴ μέση. Πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ γκάτ, εἶναι οἱ προβλήτες ὅπου καίνε τοὺς νεκρούς. Τὸ ὄνειρο κάθε Ἰνδοῦ εἶναι, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό του, νὰ καὶ σὲ μιὰ τέτοια προβλήτα κι' ὕστερα νὰ ριχτῆ ἢ στάχτη του στὰ νερὰ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ

ματιοῦ του. Δὲν πιστεύω νὰ λερῶσῃ τὰ ἱερὰ νερὰ μετὴν ἀφεντιὰ του...

— Μὴ φοβᾶσαι!, τὸν καθησυχάζει ὁ Ταγκόρ. Δὲν τολμάει.

Βρίσκουν μετὰ χίλια θάσανα, πληρώνοντας ἡγεμονικά, δυὸ δωμάτια σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, πού βρίσκεται στὴν ἄκρη τῆς πολιτείας. Εἶναι ἓνα ἄθλιο κτίριο, βρώμικο καὶ ἀπεριποίητο, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν διαφορετικά. Δὲν ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ διαλέξουν. Τὸ ἓνα δωμάτιο, τὸ πιὸ καλύτερο εἶναι γιὰ τὴν Ζανγκάρ. Το ἄλλο εἶναι γιὰ τὸν Ταγκόρ καὶ τὸν Μαλαμπάρ.

— Τὰ χρυσαφικά πού φορεῖς, λέει ὁ γίγαντας στὸ κορίτσι, νὰ μὴ τ' ἀφήνης ἀπάνω στὸ κομοδίνο σου ἢ στὸ τραπέζι. Ρίχννε τὰ καλύτερα σὲ κανένα συρτάρι. Ἔτσι θάσαι σίγουρη πῶς, ὅταν ξυπνήσης, θὰ τὰ βρῆς πάλι...

— Γιὰτί; ρωτᾶει ξαφνιασμένη ἢ κοπέλλα. Κλέβουνε ἐδῶ;

— Ἐδῶ κλέβουνε τὰ πουλιὰ καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι!, ἀποκρίνεται ὁ Μαλαμπάρ. Ὑπάρχουνε ἐδῶ κάτι κοράκια (*) σωστοὶ ἀετονύχηδες. Μπαίνουνε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα καὶ ἀρπάζουνε ὅ,τι

(*) Τὰ κοράκια στὶς Ἰνδίες, ὅπως κι' ἓνα σωρὸ ἄλλα ζῶα, θεωροῦνται ἱερὰ καὶ κανεὶς δὲν τὰ πειράζει. Σὲ ὠρισμένα μάλιστα ξενοδοχεῖα ἔχουν εἰδικὰ ἀνοίγματα στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μπαينوβαίνουν ἐλεύθερα. Σὲ κάθε πελάτη ξενοδοχεῖου γίνεται —στὴν Καλκούτα ἰδίως— σύστασι νὰ προσέχη τὰ χρυσαφικά του ἀπὸ τὰ ἱερὰ αὐτὰ πουλιά!

γυαλίζει. Δεν τ' άκούς πώς γκαρίζουνε άπ' έξω; Φερμάρανε τὰ σκουλαρίκια σου. Μά έγώ όταν κοιμάμαι δεν τὰ βγάζω. Πρέπει νά με σηκώσουνε ολάκερο για νά τὰ πάρουνε...

— Έκτός άν σηκώσουνε μονάχα κανένα κομμάτι άπό τ' αύτιά σου!, τόν πειράζει ό Ταγκόρ. Έχω άκούσει όμως πώς οί ξενοδόχοι ξέρουν που βρίσκονται οί φωλιές τών φτερωτών αύτών λωποδυτών. Πηγαίνουν λοιπόν και ψάχνουν, βρίσκουν τò κλεμμένο και τὰ επιστρέφουν στον ιδιοκτήτη τους...

— Ναί, κάτι τέτοιο έχω άκούσει κι' έγώ, λέει ό Μαλαμπάρ και χασμουριέται. Άλλά προς τò παρόν νομίζω πώς μάς χρειάζεται λίγος ύπνος. Αύριο θάχουμε πολλή δουλειά...

— Έν τάξει, Μαλαμπάρ!, συμφωνεί τò παιδί. Έχεις δίκη...

Έχει αρχίσει νά νυχτώνη πια και, καθώς είναι κουρασμένοι άπό τò μακρινò ταξίδι, τρώνε κάτι πρόχειρο και τλαγιάζουν ξέγνοιαστοι. Δεν έχουν αντιληφθῆ κάποιον ίσκιό πού, όσην ώρα μιλούσαν, είχε κολλήσει τò αύτί του στην πόρτα και κρυφάκουγε...

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΣΧΕΔΙΑ

 ΙΣΚΙΟΣ αυτός, ύστερα άπό λίγο, γλυστράει στο διάδρομο, κατεβαίνει μιὰ ξύλινη σκάλα και βγαίνει στο δρόμο.

Είναι ένας ψηλός άντρας με σκληρά χαρακτηριστικά κι' ένα άπαίσιο χαμόγελο σχεδιάζεται στο πρόσωπό του, καθώς βαδίζει. Διασχίζει μερικούς έρημους δρόμους τῆς παλιάς πόλεως, φτάνει στην καινούργια και μερικά λεπτά άργότερα, βρίσκεται στην άριστοκρατική συνοικία του Μπενάρες, που άπλώνεται κοντά στην όχθη. Έξω άπό ένα μεγάλο σπίτι τριγυρισμένο άπό κήπο, στέκει. Χτυπάει συνθηματικά τρεις φορές τῆ σιδερένια έξώπορτα και κάποιος άνοίγει. Περνάει μέσα και ἡ έξώπορτα κλείνει πίσω του. Ύστερα άπό λίγες στιγμές, μπαίνει σ' ένα εύρύχωρο, άπλετα φωτισμένο δωμάτιο.

Γύρω άπό ένα τραπέζι κάθονται πέντε άνθρωποι, σκιυμένοι πάνω άπό ένα μεγάλο τετράγωνο χαρτί. Είναι ένα σχεδιάγραμμα του Μπενάρες. Κάποιος μιλάει και δείχνει με τò μολύβι του διάφορα σημεία άπάνω στο χαρτί. Οί άλλοι άκούνε και παρακολουθούν με προσοχή. Αύτός που μιλάει είναι ό Άγγλος λοχαγός Μάξγουελ. Δίπλα του ακριβώς κάθεται ό Ναντίρ - Χό, ό άρχηγός τών Τέγκ. Οί άλλοι είναι πρόσωπα που για πρώτη φορά μπαίνουν στην ιστορία μας.

Καθώς άνοίγει ἡ πόρτα και φαίνεται στο κατώφλι ό καινούργιοφερμένος, ἡ κουβέντα σταματάει και όλοι γυρίζουν προς τò μέρος του.

— Έχεις νέα, Ντάσκα; ρωτάει ό Μάξγουελ.

—'Ο Ταγκόρ καὶ ἡ παρέα του βρίσκονται στὸ Μπενάρες, λοχαγέ!, λέει αὐτός. Οἱ πληροφορίες πού σου στείλανε ἀπ' τὸ Δελχί, εἶναι σωστές. Εἶναι μαζί του ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλάς ὁ Μαλαμπάρ καὶ ἡ Ζανγκάρ, ἡ κόρη τοῦ Νιρούκτα.

Αὐτὴ ἡ εἶδησι, ὅσο κι' ἂν τὴν περίμεναν, τοὺς ξαφνιάζει καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ναντίρ καὶ τοῦ Μάξγουελ, περνάει μιὰ ἀστραπὴ λύσσας.

—Εἶσαι βέβαιος; ρωτᾶει ὁ Ἄγγλος.

—Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, λοχαγέ. Ἄν ἔχη μαζί του τὸ γράμμα γιὰ τὸν Γκάντι, εἶναι σὰν νὰ βρίσκεται στὰ χέρια σου. Φτάνει νὰ κινηθῆς γοργὰ ἀπόψε. Θὰ τοὺς πιᾶσης καὶ τοὺς τρεῖς νὰ κοιμούνται σὰν ἀγγελούδια στὰ κρεβάτια τους. Μένουν σ' ἐκεῖνο τὸ σαράβαλο τὸ «Μέντορ». Στείλε μερικοὺς νὰ τοὺς συλλάβουν.

—Ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ, λέει μισοκλείνοντας τὸ μάτι ὁ Ναντίρ-Χο. Ἔτσι δὲν θὰ ἔχῃς πιὰ σκοτούρες στὸ μυαλό σου. Θὰ τελειώσης μιὰ καὶ καλὴ μαζί τους.

Ὁ Μάξγουελ δὲν δίνει ἀπάντησι. Γυρίζει σ' ἕναν Ἄγγλο πού κάθεται πλάι του:

—Εἶδες αὐτὸν τὸν γεροξεκουτιάρη χορτοφάγο, τὸν Γκάντι σήμερα, Χάρυ; ρωτᾶει.

—Τὸν εἶδα. Εἶναι ἀμίλητος καὶ κατσούφης. Διαβάζει καὶ προσεύχεται. Στοιχηματίζω ὅμως μὲ τὸ κεφάλι μου πὼς

ὑποκρίνεται. Ἔχει τὴν οὐρά του στὴ συνωμοσία πού ἐτοιμάζουνε καὶ περιμένει.

—Τὸ γράμμα περιμένει χωρὶς ἄλλο!, λέει ὁ Ναντίρ. Νὰ ξέρῃς, λοχαγέ, πὼς θ' ἄχουμε φασαρίες. Εἶπε πὼς θέλει νὰ λουσθῆ στὸ ποτάμι;

—Ναί. Τὸ εἶπε, ἀποκρίνεται ὁ Χάρυ. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, θὰ κατεβῆ στὸ Γάγγη. Ἄλλὰ θαρρῶ πὼς δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε...

Ὁ Μάξγουελ κουνάει τὸ κεφάλι.

—Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύση! Ἄν κάνουμε κάτι τέτοιο θάναί χειρότερο. Ὅλοι οἱ πατριῶτες του, πού τὸν περνᾶνε γιὰ θεό, θὰ ἐξεγερθοῦν μιὰ ὥρα νωρίτερα. Πόσους ἀνθρώπους ἔχεις, Ναντίρ - Χό, στὸ Μπενάρες;

—Πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες.

—Θὰ τοὺς κρατᾶς σ' ἐπιφυλακὴ αὐτὲς τὶς μέρες. Θὰ τοὺς σκορπίσης ἀνάμεσα στοὺς προσκυνητές. Κι' ἂν κἀνη πὼς σαλεύει κανεῖς, θὰ χτυπήσουν στὸ ψαχνό. Κατάλαβες;

—Ἐν τάξει, λοχαγέ...

—Ἐπειτα μὴν ξεχνᾶς καὶ τοὺς δικούς μου στρατιῶτες. Θὰ χτυπήσουν κι' αὐτοὶ δίχως οἶκτο. Δὲ χρειάζεται λύπη γιὰ τὸν ἀχάριστο αὐτὸ λαό, πού δὲν ἀναγνωρίζει πὼς τὸν ἐκπολιτίσαμε καὶ ἀγωνίζεται τάχα γιὰ τὴν ἐλευθερία του! Ἐφερα κάμποσα τάνκς ἐδῶ καὶ περιμένουν. Στὴν πρώτη ὑποπτη κίνησι, θὰ πέσουν σὰν ὁδοστρωτῆρες ἀπάνω στὶς ὁδοὺς τῶν στασιαστῶν καὶ δὲν

θ' αφήσουν τίποτα ὄρθιο. Ὅσο για τὸν Ταγκόρ καὶ τὴν παρέα του δὲν θάθελα νάμουνά στη θέσι τους. Ἀπόψε κιόλας θὰ τοὺς κάνω μιὰ ἐπίσκεψι, πού δὲν τὴν περιμένουνε. Καὶ τὸ γράμμα δὲ θὰ φτάση ποτὲ στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ γέρου στασιαστή...

Γυρίζει στὸν Χάρυ.

—Ἐσὺ θὰ ἐξακολουθήσης νὰ προσέχης τὸν Γκάντι, τοῦ λέει. Χωρὶς νὰ φαίνεσαι, θὰ κάνης τὸν κλοιὸ γύρω του στερεώτερο. Μᾶς συμφέρει νὰ φαντάζεται πὼς εἶναι ἐλεύθερος. Στὸ Λονδίνο, βλέπεις, τὸν τρέμουνε! Ἄν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ χωρέση κεφάλι ἀνθρώπου, πὼς μιὰ ὀλάκερη συμπυλιτεία στέκει σὲ προσοχὴ μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν γέρο ἀλήτη! Ἐπρεπε νὰ μοῦ δίνανε τὸ δικαίωμα. Θὰ τὸν τουφέκιζα τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ κανεὶς πιά δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήση για ἐλευθερίες καὶ κουραφέξαλα...

—Εἶσαι ὅπως πάντα ὑπερβολικός, λοχαγέ!, κάνει χαμογελῶντας ὁ ἄλλος. Οἱ Ἰνδοί, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι λαοὶ πού κρατᾶμε ὑπὸ τὴν κυριαρχία μας, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, θὰ πάρουν μιὰ μέρα μὲ τὸ χέρι τους τὴν ἐλευθερία πού τοὺς στεροῦμε... Κουβέντιαζα μ' ἕναν Ἑλληνα ἔμπορο ἀπὸ τὴν Κύπρο σήμερα τὸ ἀπόγεμα...

—Ἄφησε τὶς πολλὲς κουβέντες, Χάρυ!, τὸν κόβει ἀπότομα. Θὰ κάνης αὐτὸ πού σου εἶπα!

Ὑστερα γυρίζει σὲ κάποιον ἄλλο.

—Καὶ σύ, λοχία, πήγαινε νὰ ἐτοιμάσης εἴκοσι διαλεχτοὺς ἄντρες. Θὰ τοὺς πάρω μαζί μου καὶ θὰ πάμε στὸ ξενοδοχεῖο «Μέντορ». Λυπᾶμαι πού θὰ διακόψω τὰ γλυκὰ ὄνειρα τῆς παρέας τοῦ Ταγκόρ. Μὰ ἴσως ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναβροῦν τὴ συνέχεια στὸ μπουντροῦμι πού θὰ τοὺς ρίξω!...

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΠΡΩΤΟΣ ξυπνάει ὁ Ταγκόρ. Ἐνας ὑποπτος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά του. Κάποιος γυρίζει τὸ πόμολο τῆς πόρτας τῆς κάμαράς του, προσπαθῶντας νὰ τὴν ἀνοίξη. Τινάζεται ξαφνιασμένος καὶ φουχτιάζει τὸ μαχαίρι πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του. Ὁ Μαλαμπάρ ξαπλωμένος στὸ ἄλλο κρεβάτι κοιμᾶται καὶ ροχαλίζει ἀνατριχιαστικά, κάνοντας τὰ τζάμια νὰ τρίζουν. Τὸ παιδί, πατῶντας στὰ νύχια, πλησιάζει ἀθόρυβα τὴν πόρτα. Τώρα ὅμως ἀκούει σιγανοὺς χτύπους. Ἐκεῖνος πού βρίσκεται ἀπ' ἔξω δὲν γυρίζει πιά τὸ πόμολο. Χτυπάει. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἔρχεται σὰν ἐχθρός. Ἐκτὸς ἂν πρόκειται για παγίδα. Ἀλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο παραξενεύεται ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ἀκούει νὰ τὸν καλοῦνε μὲ τ' ὄνομά του.

—Ταγκόρ, ἀνοίξε!, ψιθυρίζει κάποιος ἀπ' ἔξω.

—Ποιός εἶναι; ρωτᾶει ξα-

φνιασμένο τὸ παιδί.

—“Ένας φίλος. ”Ανοιξε!

‘Ο Ταγκὸρ ἀνοίγει καὶ μέσα στὴν κάμαρη μπαίνει ἕνας ἄντρας λαχανιασμένος σὰ νὰ ἔφτασε τρέχοντας ἀπὸ πολὺ μακριά.

— Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως!, τοῦ λέει. Οἱ ‘Εγγλέζοι ἔρχονται νὰ σὰς πιάσουν. Μὲ στείλανε νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ξύπνησε τοὺς συντρόφους σου κι’ ἐλάτε μαζί μου. Κάθε λεπτὸ πὺ περνάει εἶναι πολὺτιμο...

—Ποιὸς σ’ ἔστειλε; ρωτᾶει τὸ παιδί πὺ φοβᾶται παγίδος.

—Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα, λέει ἐκεῖνος. Μιὰ λέξι μονάχα ἔχω δικαίωμα νὰ σοῦ πῶ: Γκάλεμ...

Καθὼς ἀκούει αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ Ταγκὸρ, ἀνασκιρτᾶει. ‘Ο ἄνθρωπος αὐτός, πὺ προφέρει μὲ τόσο σεβασμὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφοβοῦ ἀρχηγοῦ τῶν «‘Ελευθέρων ‘Ινδῶν», δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι φίλος. Μέσα σὲ δυὸ λεπτά, ξυπνάει τὸν Μαλαμπάρ καὶ τὴν Ζανγκάρ.

—Μοῦ χάλασες ἕνα ὠραῖο ὄνειρο!, γκρινιάζει ὁ γίγαντας. “Ἡμouνα παρέα μὲ τὸν ἐλέφαντα, τὸ φίλο μου τὸν Νουρεντίν, καὶ τὰ πίνουμε! Κι’ ἦρθες ἀπάνω στὴν ὠρα καὶ μὲ ξύπνησες!

—“Αφησε τ’ ἀστεῖα, Μαλαμπάρ!, τὸν μαλώνει τὸ παιδί. Φεύγουμε...

Ντύνονται βιαστικὰ καὶ ἀκόμα ἄκουστο. Καὶ καὶ βγαίνει τοῦ ξενοδοχείου ἔρχονται

ὅμως στὸν ἔρημο δρόμο, ἀκούνε ποδοβολητὸ πολλῶν ἀνθρώπων πὺ ζυγώνουν πρὸς τὸ μέρος τους.

—“Ερχονται!, γρυλλίζει ὁ γίγαντας.

—‘Απὸ ἐδῶ!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ὀδηγοῦ. “Αν δὲν σὰς βροῦν στὸ ξενοδοχεῖο, θ’ ἀρχίσουν νὰ ψάχνουν παντοῦ.

Μπαίνουν σ’ ἕνα στενὸ δρόμο πὺ βγάζει σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα.

— Ποῦ πάμε; ρωτᾶει τὸ παιδί.

—Στὴ Χρυσὴ Παγόδα, πάμε. ‘Εκεῖ μονάχα θὰ εἴστε ἀσφαλεῖς. Οἱ βραχμάνες καὶ ὅλες οἱ ντεβαντασί (*) τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Σίβα εἶναι μαζί μας. Καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν...

Ξαφνικὰ ὅμως, καθὼς διασχίζουν τὴν πλατεῖα, μιὰ σφαί

(*) ‘Η Χρυσὴ Παγόδα τοῦ Μπενάρες ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους 1.500 ναοὺς τῆς παλιᾶς αὐτῆς πολιτείας καὶ ἔχει πάρει τὸ ὄνομά της ἀπὸ ἕνα τόξο πὺ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ πλάκες χρυσοῦ καὶ βρῖσκεται στὸν ὑψηλότερο τροῦλο της. ‘Εκεῖ μέσα ὑπάρχει ὁ βωμὸς τοῦ Σίβα. Κάθε πιστὸς πὺ κατορθώνει νὰ μπη μέσα σ’ αὐτὸ τὸ ναὸ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ γύρω ἀπὸ τὸ μαρμάρινο βωμὸ ὠρισμένους θρησκευτικὸς τύπους θεωρεῖται βέβαιον ὅτι θὰ πάῃ στὸν Βραχμανικὸ παράδεισο. Οἱ Ντεβαντάσι εἶναι οἱ ἱερεῖες τῶν Ἰνδικῶν ναῶν πὺ χορεύουν θρησκευτικὸς χοροὺς. Ντεβαντάσι θὰ πῆ «δούλη τοῦ Θεοῦ». Οἱ Εὐρωπαῖοι τὶς ἱερεῖες αὐτὲς τὶς ξέρουν μὲ τὸ ὄνομα «μπαγιαντέρες». “Ετσι τὶς ὀνόμασαν οἱ Πορτογάλοι ἐξερευνηταὶ πὺ πρῶτοι τὶς εἶδαν νὰ χορεύουν. «Μπαγιαντέρα» στὴν πορτογαλικὴ γλῶσσα σημαίνει χορεύτρια.

Ο γεωαίος δέχεται τό μαρτύριο καρτερικά κάνοντας τον Μάξγουελ ν' άφρίζη άπ' τό κακό του.

σει στο έδαφος και σέρνονται με την κοιλιά. Προχωρούν, αλλά προχωρούν πολύ αργά. Τώρα ο Μαλαμπάρ, ή Ζανγκάρ και ο οδηγός τους θα βρίσκονται σίγουρα πολύ μακριά.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ με έπικεφαλής τον Μάξγουελ, ζυγώνουν. Το άφοβο Έλληνόπουλο πιέζει τη σκανδάλη. Ακούγεται ένας ξερός κρότος. Ο κρότος που κάνει το μέταλλο όταν χτυπάει σ' ένα άλλο. Δεν υπάρχουν πια σφαίρες. Πετάει το έπλο. Του είναι άχρηστο. Τώρα ήρθε η ώρα να φροντίσει και για τη δική του σωτηρία. Ρίχνει μια ματιά γύρω του. Δεν πρέπει να τον πιάσει ο Μάξγουελ. Το μυαλό του δουλεύει γοργά. Μέσα στο σαρίκι του είναι κρυμμένο το γράμμα του Γκάλεμ προς τον Γκάντι. "Αν τον πιάσουν οι Άγγλοι και το διαβάσουν, θα είναι μια μεγάλη καταστροφή.

— Παραδόσου, Ταγκόρ!, ακούγεται βραχνή ή φωνή του λοχαγού. "Αν είσαι καλό παιδί, δεν έχεις να πάθεις τίποτα!

Το Έλληνόπουλο χαμογελάει. Τις ξέρει τις ύποσχέσεις των Άγγλων.

— Έλα να με πιάσης, Μάξγουελ!, φωνάζει.

Καί, πέρνοντας μια στροφή απάνω στις φτέρνες του, αρχίζει να τρέχει. Οι σφαίρες σφυρίζουν και πέφτουν βροχή

γύρω του. Τώρα οι στρατιώτες τρέχουν το κατόπι του και το ποδοβολητό τους μαζί με τις απειλητικές κραυγές και τις βλαστήμιες τους, γεμίζουν τον αέρα. Πόρτες ανοίγουν και κλείνουν, τρομαγμένες μορφές εμφανίζονται στα παράθυρα. Σιγανές κουβέντες ακούγονται μέσα στα σπίτια.

— Ποιόν κυνηγάνε οι Έγγλέζοι;

— Τον Ταγκόρ!

— Είναι στο Μπενάρες ο Ταγκόρ;

— Ναι. Έδω είναι!

Σ' αυτό το μεταξύ, το παιδί έχει μπη τρέχοντας σ' ένα λαβύρινθο από στενούς δρόμους και ξαφνικά νοιώθει το αίμα του να παγώνει. Μπροστά του προβάλλουν τέσσερις ώπλισμένοι στρατιώτες.

— Στάσου, Ταγκόρ!, ακούγεται ένα ούρλιαχτό. Δε μπορείς πια να ξεφύγεις. Παραδόσου!

Τον έχουν μπλοκάρει! Εκείνοι που τον κυνηγούν μοιράστηκαν στα δύο κι' έκλεισαν το δρόμο. Δεν θα μπορέσει να ξεφύγει. Κάνει μερικά βήματα προς τα πίσω, με τη ράχη κολλημένη στον τοίχο. Κρύος ιδρώτας βρέχει το μέτωπό του. Η καρδιά του χτυπάει βιαστικά και το στήθος του ανεβοκατεβαίνει, καθώς είναι λαχανιασμένος από το τρέξιμο. Δεν τον ενδιαφέρει η ζωή του. Το γράμμα έχει στο νου του. Το γράμμα του Γκάλεμ δεν πρέπει να πέσει στα χέρια των Άγγλων. Έδωσε

μιὰ ὑπόσχεσι καὶ πρέπει νὰ τὴν κρατήσῃ. Ρίχνει ἀπελπισμένες ματιὰς δεξιὰ κι' ἀριστερά. Οἱ στρατιῶτες τὸν ζυγώνουν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Οὔτε νὰ προχωρήσῃ οὔτε νὰ ὑποχωρήσῃ μπορεῖ πιά.

Στέκει ἀσάλευτος. Στηρίζει τὴ ράχη του στὴν κώχη μιᾶς πόρτας καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Δὲν θὰ παραδοθῇ. Θὰ παλέψῃ ἄγρια πρὶν ὑποκύψῃ. Ἀπότομα ὅμως γίνεται κάτι ποὺ τὸν ξαφνιάζει. Ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ἓνα χέρι τὸν τραβάει πρὸς τὰ μέσα. Ἡ πόρτα ξανακλείνει. Μιὰ γρηὰ Ἴνδῆ στέκει μπροστά του. Βρίσκεται σὲ μιὰ φτωχικὴ κάμαρη. Μιὰ σκάφη μὲ προζύμι εἶναι στὴ μέση καὶ εἶναι φανερὸ πὼς ἡ γυναίκα, ποὺ τόσο ἀπρόοπτα ἤρθε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ζύμωνε λίγες στιγμὲς νωρίτερα.

—Εἶσαι ὁ Ταγκόρ; ρωτᾷ καὶ κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ παιδί. Ἄκουσα ἐκείνους ποὺ σὲ κυνηγοῦν νὰ φωνάζουν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

—Ναί, εἶμαι ὁ Ταγκόρ, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Ἐχω κι' ἐγὼ ἓνα γυιὸ ποὺ πολεμᾷ τοὺς Ἑγγλέζους, λέει ἡ γυναίκα. Θὰ σὲ βοηθήσω.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα κλονίζεται. Οἱ Ἄγγλοι ἔχουν συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξι καὶ ρίχνονται μὲ λύσσα ἀπάνω της. Θὰ τὴν γκρεμίσουν μέσα σ' ἓνα λεπτό. Τὸν εἶδαν νὰ χάνεται ἀπὸ μπροστά τους καὶ κατάλαβαν.

— Θὰ μὲ πιάσουν!, λέει

βιαστικὰ τὸ παιδί στὸ γυναίκα. Πρὶν μποῦν μέσα ὅμως πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς μιλήῃ βιαστικὰ καὶ χαμηλόφωνα.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΕΝΑ λεπτὸ ἀργότερα, ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ μὲ πάταγο. Στὸ κατῶφλι φαίνεται ἡ ἄγρια μορφή τοῦ Μάξγουελ. Κρατᾷ δυὸ πιστόλια, ἓνα στὸ κάθε του χέρι, καὶ σημαδεύει τὸ παιδί. Πίσω του φαίνονται οἱ στρατιῶτες.

—Ἀπάνω τὰ χέρια, ληστή!, γρυλλίζει.

—Βάλε τὰ πιστόλια στὴν τσέπη σου, Μάξγουελ!, λέει χαμογελῶντας τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶμαι ἄοπλος καὶ πασαδίνομαι...

—Δέστε τον!, οὐρλιάζει ὁ λοχαγός.

Οἱ στρατιῶτες δένουν γοργὰ τὸν Ταγκόρ καὶ ὁ Μάξγουελ γυρίζει στὴ γυναίκα.

—Ἐσὺ ποιά εἶσαι; ρωτᾷ ἄγρια.

—Ἐγὼ εἶμαι μιὰ φτωχὴ Ἴνδῆ, ἀποκρίνεται ἐκείνη δίνοντας μιὰ τρομαγμένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό της. Ζύμωνα ψωμί γιὰ τὰ παιδιὰ μου, ὅταν εἶδα αὐτὸν τὸν ἄγριανθρωπο νὰ μπαίγῃ μέσα. Εὐτυχῶς ποὺ ἤρθατε πρὶν μοῦ κἀνῃ κακὸ αὐτὸς ὁ ληστής! Ὁ φωτοδότης Βούδδας νὰ σᾶς εὐλογῇ.

Ὁ λοχαγὸς χαμογελάει.

—Οἱ Ἄγγλοι προστατεύουν τοὺς καλοὺς ὑπηκόους τους, λέει. Τώρα μπορεῖς νὰ

συνεχίσης ἤσυχα τὴ δουλειά σου.

Ἡ συνοδεία βγαίνει πάλι στὸ σκοτεινὸ δρόμο ὕστερα ἀπὸ λίγο.

—Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι; ρωτάει ὁ Μάξγουελ.

—Ποιοὶ ἄλλοι; κάνει σὰ νὰ ξαφνιαάζεται ὁ Ταγκὸρ.

—Ἄφησε τὶς ἐξυπνάδες! Ρωτάω γιὰ τὴν παρέα σου. Τρεῖς φύγατε ἀπὸ τὸ «Μέντορ».

—Δὲν ξέρω ποῦ πῆγαν οἱ ἄλλοι, λέει τὸ παιδί. Ὅταν σὰς εἶδαμε ἀπὸ τὸ παράθυρο, φοβηθήκαμε καὶ τὸ βάλαμε στὰ πόδια. Βγήκαμε στὸ δρόμο κι' ἀρχίσαμε νὰ τρέχουμε στὴν τύχη. Τοὺς ἔχασα.

—Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα, συνεχίζει ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ὁ Ἄγγλος λοχαγός. Ἐφερες κάποιο γράμμα γιὰ τὸν Γκάντι. Αὐτὸ τὸ γράμμα μοῦ χρειάζεται.

—Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λές!, κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, βρωμοέλληνα!, μουγγρίζει ὁ Μάξγουελ.

—Σοῦ εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ συναντηθήκαμε, λέει μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια τὸ παιδί. Νὰ μὴ μὲ βρίζης, ὅταν μ' ἔχης δεμένο, βρωμοεγγλέζει! Ἄν εἶσαι ἄντρας, γιατί κουβαλᾶς σαράντα ἀνθρώπους κάθε τόσο ὅταν ἔρχεται νὰ μὲ πιάσης;

Τὰ μάτια τοῦ λοχαγοῦ ἀστράφτουν ἀπαίσια.

—Βούλωσε τὸ στόμα σου. Ἄντάρτη!, οὐρλιάζει καὶ χτυ-

πάει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τὸ παιδί. Πάψε νὰ μιλάς, ληστή!

Ἡ γροθιά ματώνει τὰ χεῖλια τοῦ Ταγκὸρ καὶ τοῦ προξενεῖ ἓνα φοβερὸ πόνον στὰ δόντια. Μὰ δὲν ξεφωνίζει. Μονάχα παλεύει νευρικὰ μὲ τὰ σκοινιά ποῦ εἶναι δεμένα τὰ χέρια του. Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνει. Εἶναι σφιχτὰ δεμένος καὶ κάθε προσπάθεια ποῦ κάνει πληγώνει τὶς σάρκες του.

Ὁ λοχαγὸς γυρίζει στους στρατιῶτες.

—Ἐμπρός!, φωνάζει ἄγρια. Πάρτε τὸν στὸν στρατώννα. Ἐκεῖ θὰ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ λύση τὴ γλώσσα του!

Ἀλλὰ οὔτε στὸ στρατώννα ὁ Ταγκὸρ ἀνοίγει τὸ στόμα του. Τὸν μπάζουν σ' ἓνα χαμηλοτάβανο δωμάτιο, περνοῦν σ' ἓνα γάντζο τὸ σκοινὶ ποῦ κρατᾶει δεμένα τὰ χέρια του καὶ τὸν κρεμοῦν στὸ ταβάνι. Τὸ παιδί, κρεμασμένο ἔτσι στὸ κενό, αἰσθάνεται σὰν νὰ κόβωνται οἱ μασχάλες του. Ὑποφέρει. Ὁ Μάξγουελ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὸν κυττάζει.

—Λοιπὸν, μήπως θυμήθηκαν ποῦ εἶναι τὸ γράμμα; ρωτάει ἄγρια.

—Ὅχι. Δὲν θυμήθηκα!. ἀποκρίνεται μὲ πείσμα τὸ παιδί.

Ὁ Ἄγγλος γυρίζει σὲ δυὸ γιγαντόσωμους Ἰνδοὺς ποῦ κρατοῦν μακρυὰ, ἀγκαθωτὰ μαστίγια στὸ χέρι.

—Ἐμπρός, παιδιά!, λέει. Ἀρχίζουμε!

Καὶ τότε τὰ δυὸ μαστίγια ἀρχίζουν ρυθμικά, μὲ μιὰν ἀφάνταστη ἀγριότητα νὰ πέφτουν στὴ γυμνὴ πλάτη τοῦ παιδιοῦ, σχηματίζοντας ματωμένες εὐθείες καὶ τεθλασμένες. Ὅσο καὶ νὰ θέλη νὰ κρατηθῆ, ὁ Ταγκόρ δὲν μπορεῖ. Ὁ πόνος εἶναι ἀβάσταχτος. Βογγάει. Ὁ Μάξγουελ πού τὸν ἀκούει, ξεσπάει σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο.

—Καὶ ἀκόμα βρισκόμαστε στὴν ἀρχή!, μουγγρίζει. Ἐμπρός, λεβέντες! Πιο δυνατά.

Τὰ δυὸ μαστίγια σφυρίζουν σὰν φίδια καὶ τὰ ἀγκάθια τους τρυποῦν τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πρόσωπό του γίνεται ὅσο περνάει ἡ ὥρα καὶ πιὸ χλωμό. Κάθε στιγμή νομίζει πὼς θὰ λιποθυμήσῃ. Ὅμως τὸ ἔχει πάρει ἀπόφασι. Δὲν πρόκειται νὰ παραδώσῃ τὸ γράμμα οὔτε θ' ἀποκαλύψῃ πὼς οἱ δυὸ φίλοι του βρίσκονται κρυμμένοι στὴ Χρυσὴ Παγόδα...

Ξαφνικά, ὁ Μάξγουελ σηκώνεται ὄρθιος.

—Σταματήστε!, διατάζει τοὺς δυὸ δῆμιους. Κατεβάστε τον ἀπ' τὸν γάντζο. Θαρρῶ πὼς ξέρω τώρα πού ἔχει κρυμμένο τὸ γράμμα.

Ἐκεῖνοι ἐκτελοῦν ὅ,τι τοὺς λέει. Τὸ παιδί πού δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ ὄρθιο σωριάζεται σ' ἓνα κάθισμα. Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει σὰν φουσαρμόνικα. Τὸ πρόσωπό του ἔχει μουσκέψῃ ἀπ' τὸν ἰδρώτα. Τὸ μαρτύριο τὸν ἔχει ἐξαντλήσει. Ὁ Ἄγγλος πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος του. Στέκει καὶ τὸν κυττάζει εἰ-

ρωνικά κι' ὕστερα μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τραβάει βάνουσα τὸ σαρίκι ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ταγκόρ.

—Ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ εἶναι κρυμμένο τὸ γράμμα!, λέει θριαμβευτικά.

Καὶ ἀρχίζει βιαστικά νὰ ξετυλίγῃ τὸ ἄσπρο πανί. Τὸ Ἑλληνόπουλο κάνει μιὰ κίνησι σὰν νὰ θέλῃ νὰ σηκωθῆ. Ἀλλὰ δυὸ ζευγάρια χέρια τὸν καθηλώνουν ἀπάνω στὸ κάθισμα. Μὲ γοργές κινήσεις ὁ Μάξγουελ ξετυλίγει τὸ πανί καὶ ξαφνικά οὐρλιάζει σὰ νὰ τὸν δάγκωσῃ κόμπρα.

—Δὲν εἶναι!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Δὲν ὑπάρχει οὔτε στὸ σαρίκι τὸ γράμμα!

Τὰ μάτια του στενεύουν ἀπὸ τὴ λύσσα πού τὸν παιδεύει.

—Κρεμάστε τον πάλι!, διατάζει. Κι' ἀρχίστε τὸ μαστίγωμα!

Οἱ δυὸ Ἴνδοι κρεμοῦν τὸ παιδί πάλι ἀπ' τὸ ταβάνι καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τὰ μαστίγια ἀρχίζουν νὰ σφυρίζουν στὸν ἀέρα.

—Τί τὸ ἔκανες τὸ γράμμα; ρωτᾷ τὸν Ταγκόρ.

—Δὲν θὰ τὸ μάθῃς ποτέ!, ἀποκρίνεται μὲ ξεψυχισμένη φωνὴ τὸ παιδί.

—Φέρτε τὴ φωτιά!, μουγγρίζει ὁ Ἄγγλος. Ἄν δὲν τὸν κάνω ἐγὼ ἀπόψε νὰ μιλήσῃ, νὰ μὴ μὲ λένε Μάξγουελ.

Οἱ δυὸ δῆμιοι φεύγουν καὶ ξαναγυρίζουν σὲ λίγο. Τοποθετοῦν μερικὰ ξύλα στὸ πάτωμα, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ

πόδια του κρεμασμένου παιδιού και βάζουν φωτιά. Οί φλόγες αρχίζουν να τσουρουφλίζουν τον Ταγκόρ.

—'Αρχίστε το μαστίγωμα πάλι!, διατάζει ο "Αγγλος.

Τώρα το άτρόμητο Έλληνόπουλο καταλαβαίνει πως δέ θα μπορέση ν' άντέξει πολύ. 'Η φωτιά που του καιει τὰ πόδια και τὰ άγκάθια που του γδέρνουν την πλάτη, θα τον κάνουν να χάση τις αισθήσεις του.

"Ομως αυτή την κρίσιμη στιγμή γίνεται κάτι και σταματάει άπότομα το φριχτό μαρτύριο. 'Η πόρτα άνοίγει κι' ένας στρατιώτης μπαίνει τρέχοντας στο δωμάτιο. Πηγάζει κοντά στον Μάξγουελ, χαιρετάει, σκύβει και κάτι του λέει ψιθυριστά στ' αυτί. 'Εκείνος άνασκιρτάει και σηκώνεται. Ένα παράξενο χαμόγελο κρέμεται στα χείλη του.

—Ξεκρεμάστε αυτόν τον ληστή!, διατάζει τους 'Ινδούς. Ρίχτε του δυο κουβάδες παγωμένο νερό στα μούτρα να συνέλθη. Θα πάμε στη Χρυσή Παγόδα και τον θέλω παρέα μου. 'Εκεί κρύβονται ο κρεμανταλάς ο Μαλαμπάρ και ή κόρη αυτού του προδότη του Νιρούκτα. 'Εκεί έχει κρυμμένο σίγουρα και το γράμμα που έφερε για τον Γκάντι αυτό το παλιόπαιδο...

ΣΤΗ ΧΡΥΣΗ ΠΑΓΟΔΑ

ΕΧΕΙ αρχίσει να ξημερώνει κι' οί πρώτες άκτίνες του ήλιου χρυσώνουν τον ιερό Γάγγη. Τα νερά του κυ-

λάνε άργά, φορτωμένα λουλούδια. 'Απάνω άπό τους πέντε τρούλλους της Χρυσής Παγόδας του Θεού Σίβα φτεροκοπούν χιλιάδες γαλάζια και άσπρα περιστέρια, πράσινοι παπαγάλοι κι' ένα σωρό άλλα όμορφα πουλιά με παράξενα και χτυπητά χρώματα. Οί άνθώνες που περιβάλλουν τον ναό γεμίζουν τον άέρα με λογής - λογής άρώματα.

Γύρω άπό το μαρμάρινο βωμό του πρώτου θεού καινε βαρειά θυμιάματα και μέσα στο άπέραντο ιερό πηγαινοέρχονται πατώντας στις μύτες των ποδιών τους οί βραχμάνοι με χρυσοκέντητες στολές, προετοιμάζοντας την τελετή που άποτελεί την έναρξη των μεγάλων θρησκευτικών έορτών του Μπενάρες. Πίσω άπ' το ναό οί «δούλες του Θεού», οί ντεβαντάσι, τυλιγμένες στα χρωματιστά πέπλα τους, προετοιμάζονται για τον πρώτο χορό τους, που είναι ο χαιρετισμός στην αύγή της ήμέρας που έρχεται...

Μια γαλήνη άπλώνεται σ' όλα τα γύρω και όλα φαίνονται ήρεμα, όταν ξαφνικά ένας βραχμάνος με μακρυά άσπρα γένεια φτάνει άσθμαίνοντας και πλησιάζει τις χορεύτριες.

—Που είναι ή κοπέλλα και ο ξένος μας; ρωτάει ανήσυχος.

—Είναι κάτω κρυμμένοι στο ύπόγειο της παγόδας, λέει μια άπ' όλες.

—Φροντίστε να τους βρήτε μια άλλη κρυψώνα!, Οί 'Εγ-

γλέζοι περικύκλωσαν τὸ ναὸ καὶ θὰ ψάξουν παντοῦ. Ὁ Δαλαϊλάμα τοὺς κουβεντιάζει ἐπίτηδες καὶ τοὺς καθυστερεῖ στὴν εἴσοδο. Βιασθῆτε! Πρέπει νὰ γίνουν τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσουν...

Γίνεται μιὰ ἀναταραχὴ ἀνάμεσα στὶς ἱέρειες καὶ σκορπίζουν. Τὴν ἴδια στιγμή ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερό, στὴ μεγάλη εἴσοδο τῆς Χρυσῆς Παγόδας, κατεβάζουν ἀπὸ ἓνα τζίπ, με δεμένα πίσω στὴν πλάτη τὰ χέρια, τὸν Ταγκόρ. Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι χλωμὸ καὶ ἐξαντλημένο ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, μὰ μέσα στὸ βλέμμα του διακρίνεται ἡ ἀπόφασι νὰ μὴν ὑποκύψῃ. Ἡ ἔρευνα ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ μέσα στὸν μεγάλο ναὸ τὸν κά-

νει κάπως ἀνήσυχο. Ἀλλὰ ἐλπίζει πὼς ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέλαβαν νὰ προστατέψουν τὴν Ζανγκάρ καὶ τὸν Μαλαμπάρ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν Ἀγγλων.

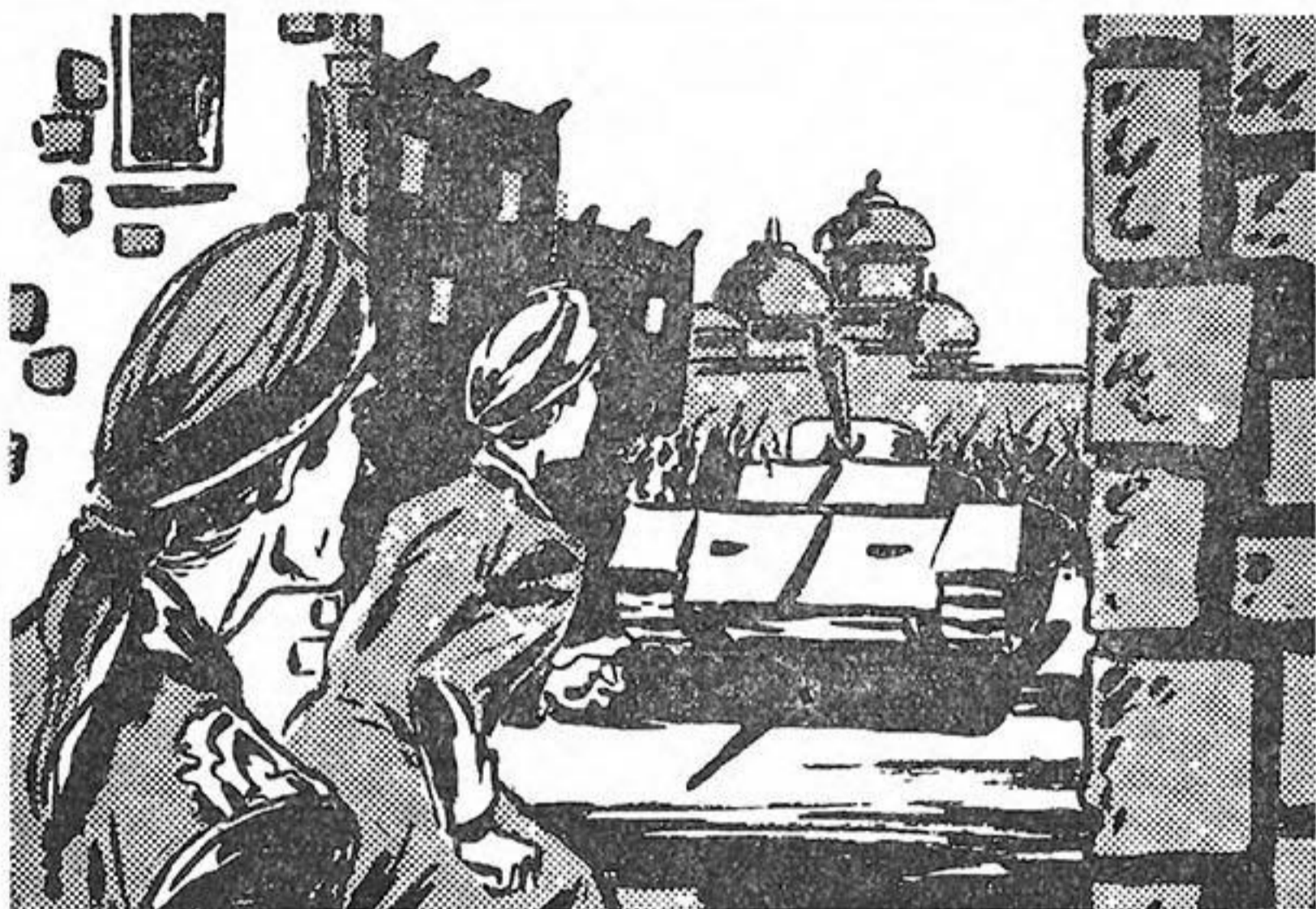
— Ἀρχίστε τὶς ἔρευνες! διατάζει ὁ Μάξγουελ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν. Ξέρω καλά ὅτι ἐδῶ μέσα κρύβονται!

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ξένος στὸ ναό!, λέει ἓνας σεβάσμιος ἱερέας. Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι ἀνευλάβεια. Ὁ Θεὸς Σίβα θὰ ἐκδικηθῇ.

— Τί μᾶς λές; κάνει εἰρωνικὰ ὁ Ἀγγλος. Παραμέρισε κι' ἄφησέ μας νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας! Θαρρεῖς πὼς δὲν τὸ ξέρω ὅτι ἡ παγόδα αὐτὴ ἔχει γίνῃ ἡ σφηκοφωλιὰ ἐ-

Ὁ Μαλαμπάρ, ξαπλωμένος στὸ δρόμο, μιλάει τρυφερὰ στὴ γάτα.

Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δρόμου φάνηκε τὸ πρῶτο Ἑγγλεζικο Τανκς.

κείνων ποὺ μᾶς πολεμᾶνε;
Ἄν ἦτανε στὸ χέρι μου, θα
τὴν ἀνατίναζα μὲ δυναμίτη
ἀπ' τὰ θεμέλια!

Οἱ ἔρευνες ἀρχίζουν χωρὶς
εὐγένεια. Βάναυσα καὶ ἄγρια.
Ὁ λάκερος ὁ ναὸς ἀνακατώνε-
ται ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη
ἄκρη. Ἄλλὰ ὁ Μαλαμπάρ καὶ
ἡ Ζανγκάρ δὲν βρίσκονται.
Αὐτὸ κάνει πιὸ ἔξαλλο τὸν
Μάξγουελ. Ἐχει βάλει στὴ
γραμμὴ τοὺς βραχμάνους καὶ
τοὺς τραβάει τὰ γένεια γιὰ
νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶναι ψεύτικα
ἢ ἀληθινά. Ὑστερα τοὺς ρω-
τάει γιὰ τὸ γράμμα καὶ κάθε
τόσο ρίχνει ἀπειλητικὲς μα-
τιές στὸν Ταγκόρ.

— Ἡ ὑπομονὴ ἔχει καὶ τὰ
ὄριά της!, τοῦ λέει. Βάζω
στοίχημα πῶς τὴν ἐπιστολὴ

τὴν ἔχεις παραδώσει σὲ κά-
ποιον ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς
ἀγύρτες! Μίλησε ἂν ἀγαπᾶς
τὴ ζωὴ σου...

Τὸ παιδί ὅμως κρατᾶει
κλειστὸ τὸ στόμα του. Ἄν εἶ-
χε λυτὰ αὐτὰ τὰ χέρια θὰ
μποροῦσε βέβαια νὰ μιλήσῃ
μὲ ἄλλο τρόπο σ' αὐτὸν τὸν
αὐθάδη λοχαγό. Ἄλλὰ τὰ
σκοινιά τὸν κρατᾶνε καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔχει
ἐρευνηθῆ χωρὶς κανένα ἀπο-
τέλεσμα ὀλόκληρο τὸ ἐσωτε-
ρικὸ τοῦ ναοῦ καὶ οἱ στρατιῶ-
τες μὲ τὸν Μάξγουελ σέρνον-
τας πάντα μαζί τους τὸν Τα-
γκόρ, βγαίνουν στὸ πίσω προ-
αύλιο. Ἐδῶ οἱ τριάντα ἱέρεις
μὲ τὰ πολύχρωμα πέπλα τοὺς
χορεύουν τὸν ἱερὸ χορό. Εἶναι

σαν να μη κατάλαβαν ότι γύρω τους ήρθαν και στάθηκαν ένα σωρό στρατιώτες φορτωμένοι με αυτόματα. Είναι βιθισμένες σε μιαν θρησκευτική έκστασι και οι άπαλές κινήσεις τους είναι γεμάτες γοητεία. 'Ο Μάξγουελ κι' οι άνδρες του στέκουν γοητευμένοι από τούτο τὸ θαυμάσιο θέαμα. Είναι τριάντα κοπέλλες και πίσω από τὰ άραιά πέπλα που σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους, διακρίνονται τὰ ὁμορφα χαρακτηριστικά τους.

Ξαφνικά τὸ παιδί αἰσθάνεται ένα βιαστικό χτυποκάρδι. 'Ανάμεσα στις ἰέρειες ξεχωρίζει τὴν Ζανγκάρ! Τὸ κορίτσι τοῦ στέλνει ματιές φοβισμένες, ἀλλὰ καὶ γεμάτες λατρεία. 'Ομως ἡ ἔκπληξι του γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη και δαγκώνει τὰ χείλη του να μη ξεφωνήσει, ὅταν βλέπει μιὰ μεγαλόσωμη χορεύτρια που ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα να κρατήσει τὴν ἰσορροπία της, προσπαθώντας να δώσει μιὰ γοητευτικὴ χάρι στις κινήσεις της...

—'Ο Μαλαμπάρ!, λέει μέσα από τὰ δόντια του. 'Ο Μαλαμπάρ ἔγινε... χορεύτρια!...

Εἶναι πραγματικά ὁ γίγαντας τυλιγμένος σε τριανταφυλλιά πέπλα που κουνιέται σὰ να χορεύη... χασάπικο! 'Αν ἦτανε διαφορετικά τὰ πράγματα, ὁ Ταγκὸρ θὰ ἔπεφτε ἀνάσκελα και θὰ ξεκαρδιζότανε ἀπὸ τὰ γέλια μπροστά σ' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο! Μὰ τώρα πρέπει να κρατήσει τὴν ψυχραι-

μία του και να φανῆ ἀδιάφορος.

Κυττάζει λοιπὸν τις χορεύτριες και περιμένει. Οι ἰέρειες με ἀογές κινήσεις σχηματίζουν ένα κύκλο. 'Υστερα τοῦτος ὁ κύκλος ἀλλάζει σχῆμα. Γίνεται ένα μεγάλο ἄστρο και οι κοπέλλες περνᾶνε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς στρατιώτες και με κινήσεις ὄλο χάρι χορεύουν κοντά τους, σχεδὸν τοὺς ἀγγίζουν και χαμογελοῦν. 'Εκείνοι τις κυττάζουν με θαυμασμό και καμαρώνουν τὰ λυγρὰ κορμιά τους. 'Εχουν ξεχάσει γιατί ἦρθαν. Και ὁ Μάξγουελ ἀκόμα ξεχάστηκε παρακολουθώντας τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ὄραμα.

Μονάχα τοῦ Ταγκὸρ τὸ μυαλὸ δουλεύει γοργά. Βλέπει τὴ Ζανγκάρ που ἔρχεται κοντά του χορεύοντας και κατόπι στέκει για μερικὲς στιγμὲς πίσω ἀπὸ τὴ ράχη του. Τὸ παιδί νοιώθει ένα μαχαίρι να κόβη τὸ σκοινὶ που κρατάει δεμένα τὰ χέρια του και ἡ καρδιά του γεμίζει ἐλπίδα. 'Υστερα τοῦτο τὸ μαχαίρι ἀνομπάει στὴ φούχτα του. Τὰ δάχτυλά του ἀγκαλιάζουν τὴ λαβὴ του.

—Σ' εὐχαριστῶ, Ζανγκάρ, ψιθυρίζει.

ΤΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΛΑΜΠΑΡ

ΚΑΝΕΙΣ δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ τίποτα και τὸ κορίτσι ἀμίλητο πάντα ἀπομακρύνεται ἀκολουθώντας τις ἄλλες ντεβαντάσι. Τώρα ὁ Ταγκὸρ παρακολουθεῖ με ἀ-

γωνία τις κινήσεις του γίγαντα. Ὁ Μαλαμπάρ του ρίχνει ἓνα βιαστικὸ βλέμμα πού σημαίνει πολλὰ καὶ χορεύοντας τό...χασάπικό του πλησιάζει μὲ χαριτωμένες κοριτσίστικες κινήσεις, τυλιγμένος στὸ ροζ πέπλο του, τὸν Μάξγουελ καὶ τοῦ χαμογελάει γλυκά. Ὁ λοχαγὸς κολακευμένος ἀπὸ τὴν εὐνοια πού τοῦ δείχνει τούτη ἡ μεγαλόσωμη χορεύτρια, χαμογελάει κι' αὐτός.

—Εἶμαι ὠραῖος, σκέπτεται ὁ Μάξγουελ, καὶ μ' ἐρωτεύτηκε. Αὐτὴ ἡ «δούλη τοῦ Θεοῦ» ἔχει γούστο καὶ ξέρει νὰ διαλέγη.

Καὶ ξαφνικὰ νοιώθει μιὰ παράξενη εὐτυχία καθὼς ἡ χορεύτρια, πού βρίσκεται πιά ἐντελῶς κοντά του, τὸν ἀγκαλιάζει. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία αὐτὴ γίνεται ἓνας ἀπερίγραπτος πανικὸς μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο. Τὰ χέρια πού τὸν ἀγκαλιάζουν εἶναι μιὰ φοβερὴ σιδερένια τανάλια πού τοῦ κόβει τὴν ἀναπνοή...

— Μὴ βγάλης τσιμουδιά, Μάξγουελ!, λέει μιὰ βραχνὴ φωνὴ στ' αὐτί του. Ἄν κάνης πῶς μιλάς θὰ σοῦ στρίψω μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ λαρῦγγι...

Ἀλλὰ ὁ Ἄγγλος εἶναι πεισματάρης. Ἀνοίγει τὸ στόμα ἕτοιμος νὰ ξεφωνίσῃ καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω γιατί ἔχει καταλάβει ὅτι ἔπεσε σὲ παγίδα. Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ κἀνῃ ἄλλη κίνησι. Ἡ χερούκλα τοῦ Μαλαμπάρ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἡ γροθιά του πέφτει βαρειά

στὸ στομάχι του.

—Νά, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ εἰσαὶ ἄτακτος!, γρυλλίζει.

Καί, καθὼς ὁ Μάξγουελ διπλώνεται στὰ δύο καὶ πέφτει ἀναίσθητος, ὁ γίγαντας σκύβει καὶ φουχτιάζει τὰ δύο του πιστόλια. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή πυροβολεῖ δεξιά κι' ἀριστερά καὶ δυὸ Ἄγγλοι, πού ἔρχονται κατ' ἀπάνω του, γονατίζουν. Ταυτόχρονα ἀκούγεται μιὰ ἄγρια παιδικὴ φωνή:

—Ἀπάνω τὰ χέρια ὅλοι! Ὅποιος κινηθῆ θὰ πέσῃ νεκρός!

Εἶναι ὁ Ταγκὸρ πού διατάζει. Τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴ σύγχυσι πού δημιουργεῖται καὶ ἀφοπλίζει ἓναν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους πού στέκει δίπλα του. Καὶ τώρα μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι, διατάζει:

—Ἀπάνω τὰ χέρια, Ἑγγλέζοι! Σᾶς διατάζει ὁ Ἑλληνας!

Κι' ὕστερα γυρίζει στὸν γίγαντα:

—Πάρε τους τὰ ὄπλα, Μαλαμπάρ!, φωνάζει ἄγρια. Καὶ κλείδωσέ τους στὸ ὑπόγειο.

Κάποιος δοκιμάζει ν' ἀντισταθῆ. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἀφίνει ἓνα ξεφωνητὸ πόνου καὶ σωριάζεται. Τρεῖς σφαῖρες ἀπ' τὸ αὐτόματο τοῦ παιδιοῦ τοῦ τσακίζουν τὸν ὦμο. Οἱ ἄλλοι σηκώνουν τὰ χέρια καὶ ἀφίνουν τὸν Μαλαμπάρ νὰ τοὺς ἀφοπλίση.

—Καὶ τώρα...εἰς φάλαγγα κατὰ τετράδας!, διατάζει ὁ Μαλαμπάρ.

Θέλοντας και μη οί "Αγγλοι ύπακούουν και ό γίγαντας, που έχει πάρει στα σοβαρά τήν υπόθεσι, συνεχίζει τὰ παραγγέλματα:

— Έμπρός, Μάρς! "Ενα - δυό! "Ενα - δυό! Βαδίζετε!

Οί ιέρειες πάραμερίζουν και μπροστά οί στρατιώτες με ψηλά τὰ χέρια και πίσω ό Μαλαμπάρ που κρατάει έτοιμο να κελαϊδήση ένα αυτόμα-το, κατεβαίνουν κατά...τετρά-δες τις σκάλες κι' ύστερα από δυό λεπτά είναι κλειδωμένοι στο ύπόγειο.

— "Ετοιμοι για δρόμο!, διατάζει ό Ταγκόρ όταν έπιστρέφη ό γίγαντας. Θα πάρουμε τὸ τζιπ του Μάξγουελ που είναι στην είσοδο. Ένας φίλος θα μάς πάη σε ασφαλές καταφύγιο.

Τὰ δυό παιδιά και ό Μαλαμπάρ εύχαριστούν ύστερα τις χορεύτριες και τούς βραχμάνους που τόση βοήθεια τούς πρόσφεραν.

— Ήταν καθήκον μας, λέει με συγκίνηση ό άρχιερέας καθώς σφίγγει τὸ χέρι του άγοριού. Είμαστε εύτυχισμένοι που γνωρίσαμε από κοντά τὸν θρυλικὸ Ταγκόρ και τὴν παρέα του, που τόσα έχουν κάνει για τὴν έλευθερία μας...

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΑΡΧΙΖΕΙ!

ΜΙΑ ώρα αργότερα, φιλοξενούνται στο σπίτι κάποιου πλούσιου 'Ινδού, που ανήκει στην μυστική όργάνωσι «Έλευθερία ή

Θάνατος» και συνεργάζεται στενά με τὸν Γκάντι. Είναι ένας άρχοντας που έχει άκούσει τόσα πολλά για τὸ ήρωικὸ 'Ελληνόπουλο και τούς ύποδέχεται με χαρά. Τούς παραχωρεί τρία από τὰ καλύτερα δωμάτιά του. Τούς δίνει ρούχα κι' ένας γιατρός που προσκαλείται άμέσως περιποιείται τις πληγές που έχει ό Ταγκόρ στην ράχη από τὸ άγριο μαστίγωμα τῶν "Αγγλων.

— Κάποτε θα τὰ πληρώσουν όλα αυτά και ακριβὰ μάλιστα!, λέει ό 'Ινδός.

"Υστερα από λίγο, όταν όλα έχουν πια τακτοποιηθῆ, ό Μαλαμπάρ θυμάται τὸ γράμμα.

— Τί έγινε τὸ γράμμα; ρωτάει τὸν Ταγκόρ. Στο πήρε ό Μάξγουελ;

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Τὸ γράμμα βρίσκεται σε καλά χέρια, άποκρίνεται. Τὸ έχω εμπιστευθῆ σε μιὰ γυναίκα. "Αν θέλης μάλιστα, πάμε μαζί να τὸ πάρουμε...

Κατὰ τὸ σούρουπο βγαίνουν από τὸ σπίτι. Είναι ντυμένοι τώρα σαν άληθινοί άρχοντες και ό Ταγκόρ είναι άγνωριστος μέσα στα μεταξωτά σαλβάρια που φοράει. Ό Μαλαμπάρ είναι με τὸ τεράστιο μπόι του μεγαλοπρεπῆς σαν άκόλουθος πρίγκηπα. Οί δρόμοι είναι γεμάτοι προσκυνητές και έτσι καθώς μπερδεύονται μέσα στο πλήθος, δὲν έχουν φόβο να αναγνωριστοῦν.

"Όσο βαδίζουν, ό Ταγκόρ

διηγείται στον γίγαντα την χθεσινοβραδυνή περιπέτειά του. Τοῦ περιγράφει μὲ συντομία πὼς ὅταν βρέθηκε κυκλωμένος ἀπ' τοὺς Ἄγγλους, μιὰ ἀγνωστή γυναίκα τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της νὰ τὸν κρύψει.

— Ἡ γυναίκα ἔφτιαχνε ψωμιά ὅταν μπήκα, λέει. Ζύμωνε σὲ μιὰ σκάφη καὶ φούρνιζε σ' ἓνα χωριάτικο φούρνο ποὺ υπήρχε μέσα στὴν ἴδια κάμαρη. Ὅταν ἄρχισαν νὰ βροντοῦν τὴν πόρτα οἱ Ἄγγλοι κι' εἶδα πὼς δὲν υπήρχε πιά τρόπος νὰ γλυτώσω, ἔβγαλα τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ σαρίκι καὶ τὸ δώκα στὴ γυναίκα. Ἐκείνη τὸ ρριξε στὴ σκάφη, τὸ τύλιξε στὴ ζύμη κι' ἔφτιαξε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα μιὰ μικρὴ πῆτα ποὺ τὴν ἔρριξε ἀμέσως μέσα στὸ φούρνο. Ἡ καρδιά μου πήγε νὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ ἐκείνη μ' ἓνα βλέμμα μὲ καθησύχασε. Ὑστερα ἀπὸ μισὸ λεπτὸ μπήκαν οἱ Ἑγγλέζοι καὶ μὲ πιάσανε...

— Καὶ τώρα; ρωτᾷ οἱ γίγαντας.

— Τώρα πάμε νὰ πάρουμε τὴν πῆτα καὶ νὰ εὐχαριστήσουμε τὴν καλὴ γυναίκα.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγο χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ χαμηλοῦ σπιτιοῦ. Ἡ γυναίκα τοὺς ἀνοίγει. Ὅταν ἀναγνωρίζῃ τὸν Ταγκὸρ, τὸ πρόσωπό της ἀστράφτει ἀπὸ χαρὰ. Περνοῦν μέσα.

— Ὅλο τὸ Μπενάρεις συζητᾷ σήμερα γιὰ σένα, παλληκάρι μου, τοῦ λέει. Μαθεύτηκε πὼς ξέφυγες ἀπ' τοὺς

Ἑγγλέζους. Καὶ πὼς τοὺς ἐξευτέλισες στὴν Χρυσὴ Παγόδα.

— Ἦρθα γιὰ τὸ γράμμα, λέει τὸ παιδί.

— Σὲ περίμενα. Τὸ γράμμα βρίσκεται μέσα στὴν πῆτα καὶ εἶναι στὴ διάθεσί σου. Ἀμέσως νὰ στὸ δώσω.

Ὁ Ταγκὸρ χαμογελάει. Βλέπει τὴ μικρὴ πῆτα ποὺ βρίσκεται στὸ ἀντικρινὸ τραπέζακι. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ φανταστῇ ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπάρχει ἓνα τόσο πολύτιμο ἔγγραφο. Χαμογελάει μὰ ξαφνικὰ τὸ χαιμόγελο σβύνει καὶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει ἀγωνία. Καθὼς ἡ γυναίκα ἀπλώνει τὸ χέρι νὰ πάρῃ τὸ ψωμί, μιὰ μεγάλη πεινασμένη, ὅπως φαίνεται, μαύρη γάτα, σαλτάρει καὶ ἀρπάζει στὰ δόντια της τὴν μικτὴ πῆτα. Ὑστερα πηδάει κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ γλυστρῶντας ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα, βγαίνει στὸ δρόμο!

— Δυστυχία μου!, βγάζει μιὰ φωνὴ ἡ γυναίκα.

Ἀλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει μὲ δυὸ βήματα δρασκελίσσει τὸ κατῶφλι καὶ δὲν τὴν ἀκούει. Πίσω του τρέχει ὁ Μαλαιμπάρ ἀνατρέποντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά του. Βγαίνουν κι' οἱ δυὸ στὸ δρόμο. Ἡ γάτα μὲ τὸ ψωμί στὸ στόμα καὶ κατεβασμένη τὴν οὐρά, γυρίζει καὶ τοὺς κυττάζει.

— Ἀφησέ με νὰ τὴν κανονίσω ἐγώ!, λέει οἱ γίγαντας. Θὰ τῆς μιλήσω στὴ γλώσσα της...

Καὶ πέφτει στὸ χῶμα καὶ βαδίζοντας μὲ τὰ τέσσερα, ἀρχίζει νά... νιαουρίζη! Τὸ ζῶσ παραξενεμένον ἀνασηκώνει τ' αὐτιά καὶ ἀπαντᾷ μὲ τρία ἄγρια φτερνίσματα.

—Μὰ τὸν Ἅγιο Βούδδα!, γκρινιάζει ὁ Μαλαμπάρ. Τούτη ἐδῶ εἶναι πολὺ ζόρικη.

Καὶ ἀρχίζει πάλι νά νιαουρίζη γλυκά.

—Ἐλα, γατούλα μου, στὸ θεῖο, τῆς λέει παρακλητικά. Ἐλα, ὁμορφη γατούλα μου, μὴν κόνης ἀστεῖα καὶ μᾶς κέβεις τὸ αἷμα. Δῶσε μας τὴν πῆτα κι' ἐμεῖς ἅμα πάρουμε αὐτὸ ποὺ ἔχει μέσα, σοῦ τὴν ξαναδίνουμε νὰ τὴν φᾶς μὲ τὴν ἡσυχία σου!

Ἄλλὰ ἡ γάτα δὲν χαμπαρίζει ἀπὸ γλυκόλογα καί, καθὼς ὁ Μαλαμπάρ τινάζεται μὲ τὰ τέσσερα σὰν βάτραχος πρὸς τὸ μέρος της, ἐκείνη τὸ βάζει στὰ πόδια. Καὶ τότε ἀρχίζει ἓνα δραματικὸ κυνήγι μέσα στὰ στενοσόκακα τοῦ Μπενάρης. Μπροστὰ ἡ γάτα, πίσω ὁ Μαλαμπάρ καὶ πιὸ πίσω ὁ Ταγκόρ. Οἱ προσκυνητὲς παραμερίζουν τρομαγμένοι. Ἄλλοι ξεφωνίζουν κι' ἄλλοι γελᾶνε. Μερικὲς γυναῖκες λιποθυμοῦν, γιατί δὲν ξέρουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει καθὼς βλέπουν ἓναν ἄντρα κι' ἓνα παιδὶ νὰ τρέχουν σὰν δαιμονισμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ πεινασμένη γάτα, ποὺ δὲν ἔκανε στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς τίποτα σπουδαῖο. Ἐνα κομμάτι ψωμὶ ἔχει κλέψει ποὺ δὲν κοστίζει τίποτα! Ποῦ νὰ ξέ-

ρουν τί κρύβει αὐτὸ τὸ ψωμὶ μέσα του!...

Τώρα ὅμως δὲν εἶναι μόνον ἡ γάτα καὶ οἱ δυὸ φίλοι ποῦ τρέχουν. Μιὰ μεγάλη οὐρὰ ἀπὸ περίεργους σχηματίζεται ποῦ τρέχουν κι' αὐτοί.

—Τί συμβαίνει; ρωτᾶνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

—Δὲν ξέρω. Πᾶμε νὰ δοῦμε...

Καὶ τρέχουν. Χιλιάδες ἄνθρωποι τρέχουν, χωρὶς νὰ ξέρουν γιατί τρέχουν, καὶ γίνεται μιὰ φοβερὴ ἀναστάτωση στοὺς δρόμους τῆς μεγάλης πολιτείας. Τούτη ἡ φασαρία ὅμως βάζει ψύλλους στ' αὐτιά τῶν Ἀγγλων καὶ ὁ Μάξγουελ, ποὺ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔχει ἀπελευθερωθῆ, ἀπ' τὸ ὑπόγειο τῆς παγόδας καὶ ἔχει ἐπιστρέψει στὸ στρατῶνα καὶ πίνει... σόδες γιὰ νὰ σινεφέρη τὸ στομάχι του ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Μαλαμπάρ, ὑποψιάζεται... ἐξέγερσι! Διατάζει λοιπὸν συναγερμὸ καὶ βγαίνουν οἱ στρατιῶτες καὶ τὰ τάνκς στοὺς δρόμους κι' ἀρχίζουν νὰ κυνηγοῦν κι' αὐτὰ τῆ...γάτα! Θὰ ἦταν νὰ ξεκαρδίζεται κανεὶς μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, ἂν δὲν ἔπαιρναν ξαφνικὰ τὰ πράγματα μιὰ ἀπίθανη τροπὴ. Οἱ Τέγκ ποὺ ἔχουν πάρει ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα ὁδηγίες καὶ ποὺ νομίζουν πῶς ἀρχισε ἡ ἐπαναστάσι, πυροβολοῦν. Ὁ κόσμος γιὰ μιὰ στιγμὴ μουδιάζει. Οἱ πυροβολισμοὶ ὅμως πυκνώνουν. Καὶ τότε οἱ ἐπαναστάτες ξεχύνονται στοὺς δρό-

μους. Μιά άγρια κραυγή γεμίζει τὸν ἀέρα:

—Κάτω οἱ Ἕλληνοὶ! Ἐλευθερία ἢ Θάνατος!

Τοῦτο τὸ σύνθημα, ποὺ συγκινεῖ κάθε ἰνδικὴ καρδιά, ἀπλώνεται παντοῦ. Τὰ τάνκς τῶν Ἕλλήνων ἀρχίζουν νὰ θερίζουν μὲ τὰ πολυβόλα τους. Τὰ μαγαζιά κλείνουν. Μερικοὶ τρέχουν νὰ κρυφτοῦν, οἱ περισσότεροὶ ὅμως μὲ ὅπλα καὶ αὐτόματα ποὺ μοιράζονται ἀπὸ τὶς μυστικὲς ἀποθηκὲς τῶν «Ἐλευθέρων Ἰνδῶν», ρίχνονται σὲ μιὰ σκληρὴ μάχη.

Ἀκριβῶς τούτη τὴ στιγμὴ, ὁ Μαλαμπάρ προφταίνει τὴ γάτα καὶ πέφτει ἀπάνω της.

—Ἐπὶ τέλους!, μουγγρίζει καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ στόμα της τὴν πῆτα.

Ὁ Ταγκὸρ τρέχει κοντὰ του, τὴν παίρνει στὰ χέρια του καὶ τὴν κόβει στὰ δύο. Τὰ μάτια του λάμπουν. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι μέσα στὴ μαλακιά ζύμη.

—Τὸ γράμμα γιὰ τὸν Γκάντι!, λέει. Δόξα τῷ Θεῷ!

—Μὰ τί γίνεται; ρωτᾷ ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ μόλις αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούει τοὺς πυροβολισμοὺς.

—Δὲν βλέπεις; τοῦ φωνάζει κάποιος ποὺ περνάει ὠπλισμένος δίπλα του. Οἱ Ἕλληνοὶ χτυποῦν τὸν κόσμον.

—Κάτω οἱ Ἕγγλέζοι!, φωνάζει ὁ γίγαντας. Ζήτω οἱ Ἰνδίες!

Καὶ μονομιᾶς ἀρχίζει νὰ τρέχη πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔχει φανῆ ἕνα

τάνκς ποὺ κάνει ἐπίθεσι.

—Ποῦ πάς; τοῦ φωνάζει τὸ παιδί.

—Πάω νὰ σταματήσω αὐτὸν τὸν ὀδοστρωτῆρα!, ἀποκρίνεται. Δὲν βλέπεις πῶς ἀρχισε τὸ γλέντι;

Ὁ Ταγκὸρ, μόνος τώρα μέσα στοὺς πυροβολισμοὺς καὶ στὶς κραυγὲς ποὺ ζυγώνουν, μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιτος. Ἀπὸ πρὶν νωρὶς ἔμαθε τὸ σπίτι ὅπου μένει αἰχμάλωτος ὁ μεγάλος φιλόσοφος. Μέσα στὴ σύγχυσι γλιστράει σ' ἕνα στενοσόκακο καὶ περνάει τρέχοντας κάμποσους δρόμους. Σὲ λίγο εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Γκάντι. Ἡσυχία. Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του καρφώνεται σ' ἕνα φωτισμένο παράθυρο ποὺ βρίσκεται στὸ τρίτο πάτωμα. Σὰν φευγαλέα ὀπτασία διακρίνει τὴ σκιά τοῦ ξακουστοῦ ἐπαναστάτη, πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι. Πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κάμαρὴ του σκεφτικός. Ἐκεῖ πρέπει νὰ φτάσῃ ὁ Ταγκὸρ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ γράμμα τοῦ Γκάντι.

Μὲ μιὰ διαστικὴ ματιὰ ζυγιάζει τὴν κατάστασι. Ὁ κορμὸς ἐνὸς κισσοῦ ποὺ ἀπλώνει τὰ κλαριά του στὸν τοῖχον τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ πάνω. Τρέχει ἀθόρυβα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ.

Τώρα βρίσκεται ἀρκετὰ ψηλά. Ἐνα - δυὸ μέτρα τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Γκάντι. Λίγο ἀκόμα κι' ἔφτασε...

Ὅμως ξαφνικὰ γίνεται κά-

τι πού δέν τὸ περιμένει. Ἐνα ἄλλο παράθυρο ἀνοίγει μὲ πάταγο καὶ κάποιος μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι πού τὸν ἔχει δῆ, ἀρχίζει νὰ ρίχνῃ ἐναντίον του. Εἶναι ἓνας ἀπὸ ἐκείνους πού ἔχουν βάλει οἱ Ἄγγλοι νὰ κρατοῦν σὲ ἀπομόνωσι τὸν αἰχμάλωτό τους. Ὁ Ταγκὸρ νοιώθει τὸν θάνατο νὰ φτερουγίζει μέσα του. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν σὰ σφῆκες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ τινάζουν κομμάτια ἀπ' τὰ κλαριά καὶ τὸν τοῖχο. Εἶναι μόνος καὶ ἄοπλος, κρεμασμένος σὲ αὐτὸ τὸ ὕψος, ἀνίκανος νὰ ἀμυν-

θῆ, μὲ τὸ πολύτιμο ἔγγραφο στὰ χέρια. Ἄν τὸν σκοτώσουν ἢ ἂν τὸν πιάσουν, τὰ μυστικά τῶν «Ἐλευθέρων Ἰνδῶν» θὰ μαθευτοῦν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοῦτο θὰ εἶναι μιὰ ἀνεπαισθητὴ καταστροφή.

—Θεέ μου, βοήθησέ με!, παρακαλεῖ.

Μὰ ξαφνικὰ ἀφίνει μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ νοιώθει πὼς κινδυνεύει γὰ γκρεμιστῆ. Μιὰ σφαῖρα τὸν ἔχει χτυπήσει στὸν ἀριστερὸ ὦμο κι' αἰσθάνεται ἓνα δυνατὸ κάψιμο...

Λ Ε Λ Ο Υ

ΤΑΓΚΟΡ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΪΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 ✦ Ἀριθ. 4 ✦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προῖστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ἀμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 5, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΦΡΙΧΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Ὁ Ταγκὸρ καὶ ὁ Μαλαιμπάρ συνεχίζουν τὸν ἥρωϊκὸ ἀγῶνα τους ἐναντίον τῶν τυράννων! Τὸ Ἑλληνόπουλο πέφτει πάλι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ ὑπομένει μὲ τὰ χεῖλη σφραγισμένα τὰ πιὸ ἀπάνθρωπα μαρτύρια! Μὰ τὸ στέμμα του μένει κλειστὸ καὶ ὁ Ταγκὸρ δέν προδίδει τοὺς φίλους του καὶ τὰ ἰδανικά του!

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΟΜΟΣ, ΤΩΣ ΕΙΠΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ.
ΕΙΜΑΙ Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΛΕΣΑΝ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΑΡΑΧΝΗ ΜΟΥ ΕΙΧΕ ΖΗΤΗΣΕΙ ΟΠΛΑ. ΜΟΥ
ΕΙΠΕ ΠΡΟΣ ΤΑ
ΗΒΕΛΑΝ ΓΙΑ
ΚΥΝΗΓΙ...

ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΜΟΣ ΦΟΡΤΙΟ ΠΟΥ ΤΗΣ
ΠΗΓΑ, ΛΕΗΛΑΤΗΣΕ ΕΝΑ ΧΟΡΙΟ! ΤΟΤΕ
ΕΓΩ ΔΕΝ ΔΕΧΤΗΚΑ ΝΑ ΤΗΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥ-
ΣΩ ΑΛΛΑ ΟΠΛΑ, ΕΚΕΙΝΗ ΔΙΕΤΑΞΕ ΚΑΙ Μ'
ΕΠΙΑΣΑΝ ΚΑΙ ΜΕ ΠΗΓΑΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ.

ΚΙ ΟΤΑΝ ΕΓΩ ΕΠΕΜΕΙΝΑ ΣΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΜΟΥ
ΜΟΝΟ ΟΣΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ
ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΛΕΝΕ ΟΧΙ ΣΤΗ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΡΑΧΝΗ
ΒΛΑΚΑ!

ΕΣΥ ΑΝΝΑ, ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΘΕΡΗΣ
ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΑΣ. ΕΓΩ ΜΕ
ΤΟΝ ΖΟΥΛΟΥ ΘΑ ΠΑΜΕ ΝΑ ΔΟΥ-
ΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΕΡΙΩΧΗΜΗ ΤΡΑΣΙ-
ΛΙΣΣΑ.

ΕΝΩ ΟΜΟΣ ΣΥΝΕΒΑΙΝΑΝ ΑΥΤΑ, ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ
ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ...

